

SỰ CỨU CHUỘC TRONG SỰ TRỌN VẸN, TRONG VUI MỪNG

Tôi vui mừng tối nay, một lần nữa, được chào mừng anh chị em trong Danh Đức Chúa Jêsus yêu dấu chúng ta, Con Đức Chúa Trời sống lại. Và sự Hiện diện của Ngài đã ở đây rồi khi tôi bước vào, vì thế chúng ta trông đợi thấy sự dồi dào, dư dật, “trên hết thấy mọi sự mà chúng ta có thể làm hay suy tưởng,” tối nay, rằng Đức Chúa Trời sẽ tuôn đổ trên chúng ta, những ơn phước Ngài, và tôn vinh Chúa Jêsus Christ ở giữa chúng ta.

2 Tôi đã nói chuyện hai đêm vừa qua...Tối Chúa nhật tôi nghĩ chúng ta đã có một buổi nhóm chữa lành, và tối thứ Hai tôi đã giảng. Và đưa ra...Bắt đầu một chủ đề, sáng Chúa nhật, trong đền tạm. Và tôi nghĩ, trong khi chúng ta đang đợi đám đông đến đông hơn một chút, Tôi sẽ bộc lộ cảm xúc của mình cách cởi mở. Tôi thì...

3 Một trong những ngày này, nếu Chúa muốn, và vừa giúp tôi, tôi muốn có nhiều chiến dịch nơi mà anh em—anh em không... chỉ đi vào giảng hay là dạy lời Kinh Thánh, và kêu gọi tin nhận, và quỳ xuống bần thờ và cầu nguyện cho dân sự, và giống như những người Báp-tít điển hình thuở xưa thường làm. [Người nào đó nói, “A-men.”—Bt.] Tôi nghe chỉ có hai người Báp-tít nói, “A-men.” Vậy hết thấy anh chị em ở đâu, tối nay?

Người nào đó nói, “Anh Branham, anh từng là người Báp-tít à?”

Nói, “Vâng,” tôi nói.

4 Một lần, tôi giảng ở đây tại Arkansas. Một người, một ông lão, được lành. Ông ấy đã...họ đã có...Ông ấy là người Nazarene. Ông vác cặp nạng trên lưng, ngày hôm sau, đi khắp thành phố với một—một tấm bảng viết ở trên đó, “Đức Chúa Trời đã lấy đi điều này khỏi tôi, tối hôm qua.” Và ông đã bị tàn tật rất nặng. Đó là ở Little Rock. Và ông đã như vậy trong nhiều năm. Và mọi người đều biết ông, vì ông đi khắp nơi, và đặt cái mũ xuống, và bày viết

chì trong đó ra bán. Và mọi người đều biết ông, vậy điều đó thật sự bắt đầu, thật sự làm một việc lớn trong thành phố.

5 Và vài đêm sau đó, tôi đang giảng, và—và ông ấy đã đứng lên. Ông nói, “Đợi một chút, Anh Branham, anh có phiền không nếu tôi hỏi anh việc này?”

Tôi đáp, “Không, thưa ông.”

6 Ông nói, “À,” ông nói, “khi tôi nghe anh giảng, tôi biết anh là người Nazarene.” Ông nói, “Rồi tôi thấy tất cả Ngũ Tuần ở quanh đây, và người nào đó bảo tôi anh là người Ngũ Tuần.” Ông nói, “Tôi đã nghe anh nói, cách đây một lát, anh là người Báp-tít.” Ông nói, “Tôi không hiểu việc này.”

7 Tôi nói, “Ồ, điều đó thật dễ hiểu. Tôi là người Báp-tít Nazarene Ngũ Tuần.” Đúng thế. Đúng thế. Chúng ta chỉ là...tin.

8 Ồ, thưa các bạn, tôi không thuộc bất cứ giáo phái của giáo hội, tuy nhiên tôi thuộc về mỗi một giáo phái ấy của họ. Khi khởi đầu về điều này, tôi nói, “Đấng Christ là đầu của tôi. Cuốn Kinh Thánh này là sách giáo khoa của tôi. Và thế giới là nhà thờ của tôi.” Vì vậy, đó là—đó là điều tôi muốn làm cho đến khi chết.

9 Bây giờ, trong một hoặc hai đêm, chúng ta sẽ cố gắng bắt đầu buổi nhóm chữa lành lần nữa, khi chúng ta có được...Dĩ nhiên, nhìn thấy những chiếc giường và cáng này nằm quanh đây, tôi muốn thấy điều gì đó. Tôi rất lo lắng về điều gì đó sẽ xảy ra ở Louisville, Kentucky, vì đây là bang quê nhà của tôi.

10 Tôi chưa bao giờ có một buổi nhóm tốt đẹp, mà anh em gọi là một buổi nhóm tốt đẹp, ở Kentucky. Và tôi không có ý đó với lời lẽ to lớn nào. Tôi—tôi đã gặp rất nhiều điều tồi tệ, rất nhiều nơi. Nhưng, ý tôi là, ngay tại nhà của chính tôi, điều đó thật khó khăn. Tôi...thật rất khó để thổ lộ điều đó. Tôi không biết tại sao. Nhưng tôi đoán chính là vì Chúa Jêsus đã phán, “Tại quê hương người,” và đó là cách nó xảy ra, có lẽ là cách—cách ấy. Nhưng chúng ta không bao giờ đi đến chỗ thấy quá nhiều phép lạ nổi bật.

11 Tôi đã có một buổi nhóm ở đây, cách đây khoảng một hay hai năm, ở Jeffersonville, nhưng điều xảy ra là người đàn bà đã ở nơi nào đó trên Kentucky đây. Bà ấy đã trở nên bước đi bình thường, giống như, từ các chi trở xuống; từ hông xuống các chi

của bà, thì đúng hơn. Và bà—bà ấy đã không bước đi trong mười bảy năm. Nhiều người trong số các bạn đã có mặt ở đó đêm đó, và nhớ lại trường hợp đó. Và bà đứng dậy và bước ra khỏi đèn tạm, một cách bình thường.

12 Bây giờ, tôi muốn điều gì đó bắt đầu ở Louisville này, nơi tôi có thể thấy một cuộc phục hưng điển hình thuở xưa quét qua thành phố lớn đáng yêu này ở đây.

13 Đó là một thành phố giống như tất cả các thành phố khác; nó độc ác như tất cả như tất cả thành phố khác. Anh em biết đó là sự thật. Tôi đang không làm tổn thương Kentucky; vì, tôi cũng là người Kentucky. Được rồi. Nhưng đó là—đó là sự thật. Nó độc ác. Đây là nhà của tất cả các loại rượu ứt-xky và nhà máy chưng cất, các thiết bị độc ác và mọi thứ, như vậy, nó xảy ra ngay quanh Louisville, Kentucky ở đây, vì thế đây là trụ sở của Sa-tan.

14 Nhưng chúng ta có thể đập vỡ nó thành từng mảnh bằng Phúc âm của Chúa Jêsus Christ, nếu tất cả chúng ta cùng nhau hợp sức. Đúng thế. Chúng ta phải liên kết quyền lực của mình lại với nhau và thúc đẩy.

15 Cách đây không lâu, một nhà truyền giáo rất nổi tiếng trong nước, đã nói, nói về các buổi nhóm ở đây. Anh ấy nói, “Ồ, đây là những gì nó có được.” Anh ấy nói, “Khi tôi vào một thành phố, mọi nơi trong cả nước phải tài trợ cho những buổi nhóm của tôi nếu không tôi sẽ không đi. Đúng thế.Ồ, chỉ cần suy nghĩ. Tôi nghĩ có lẽ có sáu mươi hay bảy mươi nhà thờ Báp-tít lớn ngay tại Louisville. Hiểu không? Còn người Giám Lý thì sao? Và đó là một thị trấn Giám Lý; Asbury đang ở trên này. Người đàn ông đó sẽ có gì nếu ông đến thành phố này, chỉ với những người Giám Lý và Báp-tít, chứ đừng nói đến Trưởng Lão và tất cả?”

16 Bây giờ có bao nhiêu nhà thờ Phúc âm toàn vẹn trong thành phố này? Hai hay ba hội truyền giáo ở đâu đây, chỉ những nhà thờ nhỏ, ở đây đó, và họ đang tranh chiến với nhau.

17 Vì thế khi anh em đến, anh em phải đứng trên sức mạnh của chức vụ của mình. Đúng thế. Và thậm chí cả...mọi người đều giống như một chính trị gia đang tiến vào. Anh em phải đứng trên chức vụ của mình, để rút ra từ bất cứ cái gì Chúa muốn sai

đến. Tôi thích nó theo cách ấy. Thưa anh em, nếu Đức Chúa Jêsus Christ không phải là sự hỗ trợ của tôi ở đây, và sự nương cậy của tôi, thì tôi không có gì khác để nương cậy. Đúng thế. Ngài...Trên Đấng Christ, Văng Đá vững chắc, tôi đứng; tất cả những vùng đất khác đều là cát lún thối, với tôi. Tôi thà giảng cho năm người mà tôi biết Đức Chúa Trời đã sai đến để nghe Sứ điệp, còn hơn là giảng cho mười ngàn người bị lôi kéo vào đó về mặt chính trị. Đúng thế.

¹⁸ Tôi thà thấy một người cải đạo điển hình thuở xưa, quỳ xuống bần thờ và kêu la và khóc hu hu, còn hơn là thấy một vạn người đứng, chỉ nói, “Thôi được, tôi sẽ thử làm Điều đó.” Thử làm Điều đó à? Ngài không phải là một Đấng Christ để thử. Ngài là Đấng để tin nhận. Sống hay chết, chìm hay chết đuối, hãy nhận lấy Ngài dù thế nào đi nữa. Đúng thế.

¹⁹ Nếu tôi cầu nguyện, đã cầu nguyện cho một vạn người tối nay, và hết thấy họ chết vào buổi sáng; tối mai tôi sẽ trở lại đây cầu nguyện cho người đau, tin Lời Đức Chúa Trời là đúng. Đúng thế.

²⁰ Nếu tôi sắp chết; và năm nghìn người đã chết cách đây một trăm năm, và đã ở cõi Đời đời lâu như vậy, sống dậy trở lại và đến trái đất này, và nói, “Anh Branham ơi, đừng tin Điều đó. Ngài không đúng. Đừng tin Điều đó. Chúng tôi—chúng tôi đã tin cậy Ngài, hành động; và chúng tôi đã sai.”

²¹ Tôi vẫn nói, “Xin để tôi chết trong Chúa Jêsus Christ.” Đúng thế. Tôi tin Điều đó. Và đó là toàn bộ tấm lòng tôi, mọi việc đặt ngay trong Đó. Và tôi tin Nó hết lòng, và tôi tin cậy Ngài.

²² Và tôi yêu dân sự Ngài. Tôi yêu anh chị em những công dân của Nước Đức Chúa Trời. Và tôi muốn đứng vai kề vai với anh chị em, và mang gánh nặng.

²³ Bây giờ, tối nay; tôi đưa ra, tối hôm qua, tôi sẽ nói một chút tối nay, ý Chúa. Không muốn giữ anh em quá lâu, làm anh em mệt mỏi, vì chúng ta đang mong đợi...

²⁴ Tôi hầu như thích có một chút tóc trước mặt Chúa cho buổi nhóm này. Và tôi đang trông mong Đức Chúa Trời làm điều gì đó mà sẽ bắt đầu buổi nhóm một vòng ngay ở đây trong thành phố.

Anh em cầu nguyện, hãy làm phận sự của anh em; thế thì, khi sự Phán xét đến, tất cả chúng ta có thể đứng và nói chúng ta đã làm phần việc của mình.

²⁵ Trong chương 20 của sách Xuất Hành, và bắt đầu từ câu thứ 7, tôi muốn nói một lát, nếu Chúa cho phép, về một chủ đề rất...tốt, tôi có thể nói, không phải là một đề tài nổi bật, nhưng một—một chủ đề tốt. Chúa nhật vừa qua, ở Trường Chúa nhật tại đền tạm ở Jeffersonville, chúng ta đã bắt đầu, về, “sự cứu chuộc bởi Huyết.”

²⁶ Và đây là điều tôi đang cố gắng làm, nếu anh em muốn biết tại sao tôi lại làm điều này ở đây. Nhiều người trong anh chị em nói chưa hề thấy tôi giảng trong một chiến dịch chữa lành, nhưng đó là vì một mục đích. Tôi nghĩ, nếu tôi có thể làm cho những linh hồn tan vỡ và đến với bàn thờ, thì tôi thấy mình được ơn với Chúa dành cho Louisville, đúng vậy, khi mọi người thực sự cúi xuống trước Chúa và cầu nguyện.

²⁷ Và, rồi, có nhiều người trong các bạn, thưa các bạn, đó là sự cầu nguyện, kiêng ăn, và sợ nắm bắt về những gì các bạn đang cầu nguyện cho. Đúng thế. Thấy không? Ồ, kiêng ăn và cầu nguyện sẽ chẳng ích gì cho anh em trừ khi anh em có một số công việc đi theo với nó. Tất cả đức tin của anh em, trên thế gian, sẽ không làm cho anh em tốt hơn chút nào trừ khi anh em bước ra ngay ngoài đó, và đối đầu với nó, và nhận lấy nó. Chỉ thế thôi. Anh chị em phải tiến tới. Anh chị em cứ phải bước ngay ra và làm điều đó, dù thế nào đi nữa. Khi anh chị em cầu xin bất cứ điều gì, hãy đi nhận lấy nó. Đức Chúa Trời đã phán nó là của anh chị em, vậy đừng lấy điều gì ít hơn. Hãy nhận lấy những gì anh chị em cầu xin. Anh chị em làm điều đó, và thấy nó xuất hiện như thế nào. Vâng. Đừng—đừng thối lui và nói, “Thôi, tôi sẽ nhận lấy cái thứ hai.”

²⁸ Tôi sẽ lấy thứ đầu tiên. Đức Chúa Trời đã hứa với tôi, cái đầu tiên, đó là điều tôi muốn. Và trong suốt hai mươi ba năm tôi đã hầu việc Ngài, Ngài đã ban cho tôi vị trí đó. Và tôi...Và chừng nào mà tôi tin Ngài và yêu mến Ngài, và Ngài yêu mến tôi, điều đó sẽ xảy ra đúng cách ấy bởi vì Ngài bắt buộc phải thi hành Lời Ngài. “Hễ điều gì các ngươi mong muốn, trong khi cầu nguyện,

hãy tin đã được, thì các người sẽ được ban cho.” Đó là những gì Ngài đã phán. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tốt. Được rồi.

²⁹ Tôi thích nghe anh em nói, “A-men.” Anh em biết đấy, Chị Hoover, *a-men* có nghĩa là “xin được như vậy,” với tôi, anh chị em biết đấy. Và tôi—tôi định nói, tôi không nghe người nào nói, “a-men,” tôi—tôi cảm thấy bối rối.

³⁰ Cách đây không lâu tôi đang giảng ở một nhà thờ nhỏ, và—và tôi chỉ...Ồ, tôi không có nhiều cách nói trên bục giảng, theo như, tôi đoán, thần học thời đó, vì thế tôi đoán tôi nói hơi phóng túng một chút. Và tôi nghĩ tôi đã nhảy lên bục...trên bục giảng, như *thế*, và chụp lấy chiếc mi-crô trong tay, và ngồi đó, và chân tôi đứng đưa, giảng hết sức mình. Tôi tỉnh trí; tôi không biết mình đang làm gì. Vài phút sau, tôi lại bị lạc lối, và tôi thấy mình đang ở giữa lối đi, xắn ống quần lên. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi thực sự...Tôi muốn ở lại đó một lúc. Đó là một điều tôi muốn nói. Đó là nơi mà tôi chắc chắn đang tận hưởng. Tôi cứ sống như thế nó trong vài ngày sau đó.

³¹ Có một người đến với tôi, và anh ấy nói, “Này,” anh ấy nói, “làm sao anh có thể giảng, và tất cả những người kia nói, ‘A-men’?”

Tôi nói, “Đó là điều khiến tôi rao giảng.” Vâng.

³² Trước đây tôi có một con chó già. Tôi dẫn theo nó đi săn gấu trúc. Tôi đoán mình có nhiều bạn bè Kentucky ở đây thích đi săn gấu trúc. Vì thế...Và nó sẽ bắt bất cứ con vật nào phải trốn lên cây ở đó, và đi kiếm nó về, ngoài một con chồn hôi; và nó thật sự sẽ không làm gì với điều đó. Bấy giờ, nó sẽ đuổi theo con chồn hôi dưới đồng bụi cây. Và điều duy nhất tôi phải làm, tôi không muốn ở dưới đó theo sau nó, tôi chắc chắn vậy. Vì vậy điều duy nhất tôi có thể làm, là chỉ giơ bụi cây lên, và vỗ nhẹ vào nó và la lên, “Đi kiếm nó đi, nào! Kiếm nó đi!” Và nó sẽ đi bắt con chồn.

³³ Con chồn hôi tôi tệ nhất mà tôi biết chính là ma quỷ. Và nếu anh em muốn vỗ nhẹ, chỉ la lên “a-men” thỉnh thoảng. Và tôi—tôi...Chúng ta sẽ tìm thấy nó trên cây, sau một lát, và đi bắt nó. Hiểu không?

34 Anh em biết đấy, cụ Buddy Robinson, nhiều người trong số các bạn đã nghe nói về ông ấy. Phải không? Giáo hội Nazarene. Ông nói, “Lạy Chúa,” nói, “xin ban cho con một xương sống giống như khúc gỗ cưa. Xin ban cho con nhiều kiến thức trong tận cùng cột chống đỡ linh hồn con. Và xin để cho con chống trả ma quỷ chùng nào con còn một cái răng, và rồi nhai nó cho đến khi con chết.” Tôi nghĩ đó là một việc tốt...Và đó thật đúng là điều ông làm. Điều đó đúng là những gì ông đã làm; gần một trăm tuổi, và vẫn rao giảng Phúc âm.

35 Tôi nghe những người kỳ cựu giảng như thế. Hôm nọ, tôi tình cờ bật radio lên, và một người anh lớn tuổi, tên là Mordecai F. Ham, khoảng một trăm tuổi, vẫn rao giảng Phúc âm. Tôi nói, “Lạy Chúa, xin ban phước cho anh ấy, và xin cho có những ngôi sao trên mào miện của anh ấy khi anh lên trên Đó.” Anh Ham, tôi vừa mới biết anh ấy. Một ngày nào đó tôi muốn gặp anh ấy trước khi anh ấy băng qua, Miền Đất ấy. Và vì vậy, anh ấy có thể bắt tay với rất nhiều người ở trên Kia. Tôi biết anh sẽ có nhiều người để bắt tay khi anh đến Đó, bởi vì anh là cựu chiến binh.

36 Xin Chúa ban phước cho anh giờ này. Còn bây giờ, trước khi chúng ta bước vào Lời này, xin chúng ta hãy cầu xin Tác Giả giảng xuống và bày tỏ Nó cho chúng ta.

37 Kính lạy Cha Thiên thượng nhân từ của chúng con, chúng con đến với Cha, tối nay, trong Danh yêu quý, tuyệt diệu của Con Ngài, là Chúa Jêsus; xưng nhận tội lỗi mình, rằng chúng con chẳng xứng đáng chi để nói về Danh thánh Ngài. Vì trong... Mọi gia đình trên Trời đều mang tên “Jêsus.” Mọi gia đình dưới đất đều mang tên “Jêsus.” Và trong Danh đó mọi đầu gối sẽ quì xuống, và mọi lưỡi sẽ xưng nhận với Danh ấy, dù họ là tội nhân hay thánh đồ. Thế thì, khi chúng con nói trong Danh Ngài, thật chúng con run rẩy trong lòng, với sự tôn kính, khi chúng con nói. Vì vậy chúng con cầu xin trong Danh Ngài, một cách thành kính, hầu cho Ngài sẽ đến với chúng con tối nay, Chúa ôi.

38 Chúng con ở đây giữa một thành phố lớn, với tất cả các loại công cụ mà Sa-tan dùng để trói buộc con người, vào công việc của họ, vào việc cờ bạc, và nạn mãi dâm, rượu uýt-xky, và hút

thuốc. Và, Ôi Chúa, và nhiều mục sư truyền đạo, ở trên bục giảng, cứ bỏ qua nó xem như đó là một trong những việc bình thường.

³⁹ Nhưng, Chúa ôi, xin ban cho chúng con sự cảnh báo, để chúng con giảng Phúc âm ngay thẳng và chân thật, xin đặt cái rìu vào gốc cây, và để những mảnh dăm bào văng ra bất cứ nơi nào sẽ có. Nhưng xin giúp chúng con, Chúa ôi, thông báo sự phán xét trên những sự việc như vậy, và giảng Phúc âm của Con yêu dấu Ngài, là Chúa Jêsus.

⁴⁰ Lạy Chúa, xin ban cho điều gì đó xảy ra sẽ làm rúng động thành phố này cho Nước Đức Chúa Trời. Mà, ngay cả các giáo hội, sẽ đi theo trên những góc phố, với một vài thuộc viên, Ôi Đức Chúa Trời, nguyện xin các nhà thờ tràn ngập và chật ních những thánh đồ tốt đẹp điển hình thuở xưa, được sanh lại. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Và nguyện chúng con nhận được một sự phục hưng, một sự phục hưng điển hình thuở xưa, do Đức Chúa Trời sai đến điều đó sẽ rung chuyển từ bên này sang bên kia thành phố, loại bỏ mọi ý nghĩa xấu xa. Ôi Chúa, đừng cho chúng con một sự gặp nhau vài ngày. Xin ban cho chúng con một sự phục hưng sẽ chấm dứt những quán rượu lậu, mà điều đó sẽ khiến mọi việc trở nên đúng đắn; và làm cho dân sự đến, khi chuông nhà thờ vang lên, và bày chiên đến với bàn thờ và cầu nguyện trước sự điệp của mục sư, và sẵn sàng. Chúa ôi, xin nhậm lời.

⁴¹ Bây giờ, tối nay, có thể có người đau ở đây, Cha ôi. Và trong khi chúng con đang nói về người đau, hay cũng về người đau, cầu xin Đức Thánh Linh chữa lành mọi người đau trong tòa nhà. Xin cứu mọi tội nhân. Xin gọi lại, về nhà, từng kẻ sa ngã khỏi con đường ương ngạnh của mình.

⁴² Và bây giờ cầu xin Đức Thánh Linh là Đấng đã hướng dẫn con đến chủ đề này, tối nay. Và cầu xin Ngài lấy những điều của Đức Chúa Trời và chỉ sử dụng đây tớ Ngài ở đây như một công cụ, và cầu xin Đức Chúa Trời nhận được sự vinh hiển. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Ngài. A-men.

⁴³ Trong câu thứ 7 của chương 20 của—của Dân số ký, chúng ta đọc được điều này.

Và CHÚA lại phán cùng Mô-i-se, rằng,

Hãy cầm lấy cây gậy người, và nhóm họp hội chúng lại với nhau, người, với A-rôn anh người,... hai người phải nói cùng hòn đá trước mặt hội chúng; và hòn đá sẽ chảy ra nước của ngài,...

44 Tôi muốn anh em để ý điều đó, nước “của Ngài.”

...thì hòn đá sẽ chảy ra nước của Ngài, và các người sẽ khiến nước từ hòn đá chảy ra cho họ: thì người sẽ cho hội chúng và súc vật của họ uống.

Và Mô-i-se cầm lấy cây gậy ở trước mặt CHÚA, như Ngài đã phán dặn.

Và Mô-i-se và A-rôn truyền nhóm hội chúng đến trước hòn đá, mà nói với họ, Hãy nghe...hỡi dân phản nghịch; chúng ta há để khiến nước chảy từ hòn đá này ra cho các người được sao?

Và Mô-i-se giơ tay lên, và đập hòn đá hai lần bằng cây gậy mình: và các dòng nước bèn chảy tràn ra nhiều, và hội chúng uống, và súc vật họ cũng uống nữa.

45 Nguyễn xin Chúa nhận lấy vài Lời này bây giờ, khi chúng ta quay lại chủ đề của chúng ta từ tối qua và đề cập đến vấn đề này, ý Chúa.

46 Và bây giờ, tôi muốn tất cả những người đau ốm có mặt ở đây, tối nay...Bây giờ, Billy không hề phát thể cầu nguyện ngày hôm nay, vì tôi đã bảo cậu ấy đừng phát. Tôi đã nói, “Billy, cứ bỏ qua, và nói với Anh Cauble. Và chỉ để bố...”

47 Tôi đang cố gắng làm điều gì đó, vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Chỉ cầu xin Chúa giúp đỡ chúng ta, ban cho chúng ta những linh hồn vào Nước Trời; và những người tin sẽ mạnh mẽ đức tin của họ, và tiến lên, thậm chí không có gì khác, sẽ cứ tiến thẳng tới và nói, “Lạy Chúa, con tin Ngài, dựa trên Lời.” Chính là điều đó. Đó là cách tốt nhất, và ban đầu, sơ khai. Đúng thế. Hãy nhận lấy Chúa ở Lời Ngài. Thế thì, nếu anh chị em không thể làm thế, thì, dĩ nhiên, Đức Chúa Trời ban những thứ khác vào, những ân tứ và những dấu lạ, để—để chứng thực Lời Ngài, chứng thực Nó với mọi kẻ tin.

Vậy thì, Chúa nhật, chúng ta đã học, “sự cứu chuộc bằng Huyết.”

⁴⁸ Bây giờ chúng ta đang đưa dân Y-sơ-ra-ên, trong cuộc hành trình của họ, ra khỏi Ai Cập, hình bóng của thế gian, trên đường đến Palestine, miền đất hứa. Tôi nghĩ đó là một điều tốt đẹp. Tôi thật sự thích nó. Gần như mỗi tuần, tôi ngồi xuống và đọc suốt sách Xuất Ê-díp-tô, nếu có thể được, hoặc đọc nhiều khi tôi có thể. Tôi thích nó vì đây là hình bóng hoàn hảo về hội thánh ngày nay, tình trạng và cách Đức Chúa Trời đang vận hành. Hành động lúc đó, những gì Ngài đã làm trong thiên nhiên lúc đó, thì Ngài cũng đang làm trong thuộc linh bây giờ. Hiểu điều đó không?

⁴⁹ Bây giờ, ở đó Ngài đã dẫn dắt Y-sơ-ra-ên, xác thịt, ở đó họ đã thấy, nhìn, di chuyển ra khỏi một miền nào đó để vào trong xứ thiên nhiên khác.

⁵⁰ Bây giờ chúng ta được Đức Thánh Linh cảm thúc, khi đi vào Đất hứa. Anh chị em tin chúng ta trên đường đi tới miền Đất hứa không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] “Trong nhà Cha Ta có nhiều chỗ. Bằng chẳng vậy, Ta đã nói cho các ngươi rồi. Ta đi và sắm sẵn cho các ngươi một chỗ.” Đúng thế không? [“A-men.”] Vậy thì chúng ta có một miền Đất hứa mà chúng ta sẽ đến, và mỗi ngày đều đánh dấu một cột mốc lịch sử; ngày khác, sự kiện quan trọng khác.

⁵¹ Và có một cái bóng đen lớn đang đặt ở phía trước chúng ta, được gọi là sự chết. Và mỗi lần tìm chúng ta đập, chúng ta bước gần đến sự chết hơn. Một trong những ngày này, nó sẽ đập nhíp cuối cùng, và chúng ta sẽ đi vào sự chết. Tôi muốn ở đó vào thì giờ của tôi, lãnh phần tôi; như tôi hi vọng mỗi một anh chị em sẽ như vậy, tối nay. Khi tôi biết rằng nó đang đặt ra ngay trước tôi, và tôi phải đối đầu với nó, tôi không muốn là một kẻ hèn nhát. Tôi muốn quán mình trong chiếc áo công nghĩa của Ngài, bước vào trong đó, biết điều này, rằng tôi tin chắc rằng tôi Ngài ở trong Quyền năng của sự sống lại của Ngài. Đúng thế. Rằng, khi Ngài gọi từ giữa đám người chết, tôi sẽ được gọi ra với họ là kẻ sống. Đức Chúa Trời là một Đức Chúa Trời của kẻ sống.

⁵² Bây giờ, khi họ đã hành trình trong đất này, chúng ta nhận ra rằng Đức Chúa Trời đã lập ra một—đã lập một kế hoạch cho họ.

Ngài mang sự cứu chuộc đến, bằng huyết. Thế thì chúng ta thấy, Ngài mang sự cứu chuộc đến, lần nữa, bởi quyền năng.

53 Chúng ta thấy, đêm trước, rằng Ngài đã phán việc bôi huyết; mà là một hình bóng rất đẹp về người tin, mà, khi họ tin nhận sự chết của Đấng Christ thay cho họ, thì người ấy trở nên con cái Đức Chúa Trời. Người ấy bắt đầu cuộc hành trình của mình.

54 Bây giờ, điều tiếp theo người ấy phải có...sau khi người ấy được cứu, về mặt tâm linh.

55 Vậy thì, sự chết của chiên con vô tội sẵn sẵn sự sống cho người tin phạm tội. Đó chẳng phải là một hình bóng hoàn hảo chăng? Sự chết của Đấng Vô Tội ấy, sẵn sẵn Sự sống cho kẻ phạm tội. Và sự chết của Đấng Christ vô tội sẵn sẵn Sự sống cho chúng ta là kẻ phạm tội.

56 Vậy thì, trước tiên, thế thì, sau khi Đức Chúa Trời đã ban cho họ sự sống qua huyết, và sẵn sẵn điều đó, sự chết đó đã vượt qua họ, Ngài bắt đầu ở cùng họ trong cuộc hành trình. Chúng ta sẽ nắm bắt điều đó trong giây lát.

57 Bây giờ hãy để ý, rồi, điều tiếp theo Đức Chúa Trời đã làm, ngay khi họ trở thành những người tin và con cái, và tin nhận Đức Chúa Trời, kẻ thù của sự chết vật lý đã đuổi theo họ. Và nó dồn họ vào chân tường, đi thẳng vào; với đồng vắng một bên; Biển Đỏ phía bên kia; núi non ở phía khác; Quân đội của Pha-rôn đang đến, truy đuổi, hàng triệu binh lính hành quân đến, để đánh bại họ.

58 Bây giờ, Đức Chúa Trời đã bày tỏ rằng Ngài đã ban sự sống cho họ, qua sự chết của chiên con; vậy thì Ngài sẽ tỏ cho họ thấy sự cứu chuộc thuộc thể. Ha-lê-lu-gia! Đấy, cả sự cứu rỗi và sự chữa lành, đấy, vì con người xác thịt và con người thuộc linh.

59 Thiên sứ sự chết đi qua, chứng minh rằng Đức Chúa Trời đã làm một con đường trốn thoát qua việc dâng huyết, và họ đã chấp nhận nó. Bây giờ Ngài đang tìm cách thoát khỏi một sự chết thể xác.

60 Giống như người tin, ngay khi người ấy được cứu. Có lẽ một bệnh ung thư ăn dần người ấy, hay bệnh tật nào đó. Đức Chúa Trời cũng có sự cứu chuộc qua quyền năng. Giống như Ngài cũng

đã có sự cứu chuộc dành cho linh hồn, Ngài có sự cứu chuộc dành cho thân thể. Đó là một...

61 Họ đã được cứu, và họ đã chịu phép cắt bì. Họ ở dưới huyết, nhưng, tuy nhiên, Pha-ra-ôn định... Kẻ thù định hủy diệt họ, giết họ ngay trong đồng vắng, lúc ấy Đức Chúa Trời bày tỏ quyền năng của sự cứu chuộc của Ngài dành cho thân thể họ. Anh chị em hiểu được điều đó không? Anh chị em biết tôi đang nói về điều gì chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Sự cứu chuộc bởi quyền năng! Và rồi, khi quân thù ở gần bên họ, Trụ Lửa siêu nhiên vĩ đại dấy lên từ trên dân Y-sơ-ra-ên, đến trên đây và đứng giữa họ và sự chết.

62 Hãy để điều đó thấm thấu trong vài phút. Anh chị em có thể hiểu những gì tôi đang nói không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

63 Bây giờ, với mọi người tin, con cái được sanh lại của Đức Chúa Trời, khi sự chết đến trước cửa giống như kẻ trộm, không đúng lúc, Thiên sứ của Chúa đứng giữa anh chị em và bệnh tật. Bây giờ, nếu anh chị em muốn tiếp tục ngay với điều đó, tùy anh chị em; nhưng anh chị em không phải làm thế. Hiểu không? Ngài đang đứng giữa anh chị em và sự chết.

64 Cách đây hai mươi ba năm, ở Bệnh viện Do Thái, Bác sĩ Morris Fletcher cho tôi ba giờ; một trong những bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất của anh em ở thành phố này, cho rằng tôi còn ba giờ đồng hồ để sống. Tôi đang sống, tối nay. Ha-lê-lu-gia! Tại sao? Bởi ân điển vô giá, Thiên sứ của Đức Chúa Trời đã đứng giữa tôi và sự chết, để bảo vệ tôi, và tôi đã chấp nhận Nó. Và với lòng biết ơn, bởi ân điển của Chúa, tôi đã giành được nửa triệu linh hồn cho Ngài, tối nay.

65 Ô, thật Đức Chúa Trời biết cách làm các việc thế nào, nếu chúng ta cứ đi theo. Đừng cố gắng dẫn dắt Chúa. Hãy để Chúa dẫn dắt bạn. Hiểu không? Chúng ta là những người được dẫn dắt. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao Chúa ví chúng ta như chiên.

66 Anh chị em có bao giờ thấy một con chiên đi lạc không? Ô, nó là sinh vật bất lực nhất trên đời. Nó không thể tìm ra đường đi của mình ở đâu cả. Nó cứ đứng kêu be be cho tới khi con sói

đến ăn thịt nó, nếu không thì nó chết ở đó. Nó không thể tìm thấy đường về.

67 Và đó là cách mà khi một người bị hư mất, người ấy hoàn toàn vô phương cứu giúp. Không có gì anh chị em có thể làm về điều đó được. Đức Chúa Trời, qua ân điển, phải dẫn dắt anh chị em đến với Đấng Christ. Chúa Jêsus phán, “Không ai có thể đến cùng Ta, nếu Cha không kéo đến. Và hết thảy những kẻ Ngài kéo, và đến, Ta sẽ ban cho Sự sống đời đời.” Thật là lời hứa tuyệt vời!

68 Ô, tôi ước gì tôi có thể mời mọi người vào đây, để sẽ thăm sâu xuống dưới xương sườn thứ năm ở phía bên trái, cho đến nó khi chạm vào tận đáy lòng. Anh chị em thấy nhiều người đứng dậy, với đủ thứ bệnh tật đeo bám trên họ, bước ra khỏi tòa nhà này, vui mừng, từ chối có nó. Những người què bước đi bình thường như có thể được. Họ từ chối biết điều gì khác. Hiểu không?

69 Các bạn sợ. Các bạn sợ phải bắt đầu. Các bạn đang chờ đợi Đức Chúa Trời giáng xuống và kéo các bạn ra. Đức Chúa Trời không làm cách ấy. Các bạn là người phải bước đi. Ngài ban cho lời hứa, và phán, “Hãy đi,” rồi các bạn đi theo.

70 Bây giờ để ý dân Y-sơ-ra-ên, lúc ấy. Đức Chúa Trời đã đến và đứng giữa họ và sự nguy hiểm; quyền năng cứu chuộc... đúng hơn là, sự cứu chuộc bởi quyền năng. Sự cứu chuộc bởi huyết; sự cứu chuộc bởi quyền năng.

71 Tối hôm qua chúng ta dừng lại chỗ họ, vừa lê bước đến bờ, trên phía bên kia Biển Đỏ. Tất cả kẻ thù, bánh xe ngựa của chúng đã bị rơi ra. Ngựa của chúng bị hoảng sợ, ngay giữa sông, và chúng quay chạy tán loạn, đi hướng này, và bánh xe sa lầy trong bùn và rơi ra. Và một đám người điên cuồng bỏ chạy, kẻ thù. Và Y-sơ-ra-ên trèo lên bờ, để thấy Đức Chúa Trời giơ tay Ngài ra và tiêu diệt mọi kẻ thù.

72 Một hình bóng đẹp đẽ, người tin, ở dưới Huyết; đã được lành bởi người đi ở giữa, quyền năng của Đức Chúa Trời để cứu sự sống họ, kéo dài trong một thời gian. Họ sẽ, mỗi người, đã bị giết chết ngay tại đó; ông đã tàn sát họ ngay trong đồng vắng, nếu Đức Chúa Trời không đứng giữa họ. Lẽ ra tôi đã chết, cách đây đã lâu, nếu Đức Chúa Trời không đứng giữa tôi và sự chết. Mọi tín đồ ở

đây đều đã chết, từ lâu rồi, nếu Đức Chúa Trời không đứng giữa anh chị em và sự chết; mỗi một anh chị em. Vì thế, Đức Chúa Trời, trong ân điển tối thượng và sự thương xót của Ngài, đứng giữa người tin và sự chết. Ha-lê-lu-gia!

⁷³ Nó đây này. Thế thì điều kế tiếp xảy ra cho người tin là gì? Việc kế tiếp là phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh vậy. Môi-se dẫn dân Y-sơ-ra-ên đi thẳng xuống Biển Đỏ, chịu phép báp-têm trong Biển Đỏ. Biển, nước, tượng trưng cho Thánh Linh. Khi người đập Tảng Đá, nước liền chảy ra. Và đó là hình bóng về Đấng Christ, trong Giảng 3:16. “Đức Chúa Trời quá yêu thế gian, đến nỗi Ngài đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy sẽ không bị hư mất, mà được Sự sống đời đời.” Để ý, một dân bị hư mất, trong đồng vắng, được cứu bởi một Tảng Đá bị đập. Và một dân hư mất được cứu rồi ngày nay (hư mất trong tội lỗi, hư mất trong sự gian ác) bởi vì Con Đức Chúa Trời bị đánh đập đã thế chỗ của họ; nước, Thánh Linh, tuôn chảy ra!

⁷⁴ Hãy xem, tôi muốn anh chị em thấy điều đó giờ này, khi họ đi qua Biển Đỏ, là một hình bóng về sự nhận lãnh Đức Thánh Linh. Sau khi người tin được cứu chuộc khỏi sự chết, đến với Sự sống; quyền năng của Đức Chúa Trời đã chữa lành thân thể người ấy; vậy thì người ấy là một kẻ dự phần vào phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Bây giờ người ấy có cuộc hành trình, nơi xa kia, ở phía trước; nhưng, trước khi người ấy có thể đương đầu với hành trình đó, người ấy phải có điều gì đó đem người đi qua. A-men. Hình bóng hoàn hảo về Lễ Ngũ tuần!

⁷⁵ Để ý, khi họ bước lên bờ. Mọi người tin, khi anh chị em đến và được cứu, tin nhận Huyết của Chúa Jêsus, anh chị em vẫn cố bám vào *điều này* và bám vào *điều kia*, và không thể từ chối *điều này* và không thể từ chối *điều kia*. Sau một thời gian, Đức Chúa Trời có thể làm những việc tốt đẹp cho anh em; nhưng anh em không thể bỏ hút thuốc, thỉnh thoảng anh em phải uống xã giao với những người ấy. Nhưng điều anh em cần làm là vượt qua Biển Đỏ.

⁷⁶ Khi họ đi ra phía bên kia (Đây này, tôi muốn anh em thấy điều đó.), khi họ đi ra trên phía bên kia, bước lên bờ và nhìn lại, và nhìn thấy tất cả những người đốc công cũ đã đánh đập họ,

giết chết một số người trong số họ. Thật giống như bệnh ung thư và điều thuốc lá và thuốc lá và rượu uýt-xky và mọi thứ khác, khiến bọn trẻ phát điên, gửi họ đến nhà thương điên, vào bệnh viện, và một đám kẻ loạn thần kinh và mọi thứ khác được tạo ra trên thế giới. Khi họ nhìn lại thấy tất cả những người ấy đang tranh đấu, vô ích, và đang chết trong biển, thưa anh em, anh em nói về một buổi nhóm; họ đã có một buổi nhóm!

⁷⁷ Môi-se! Ô, tôi sẽ để cho điều này thấm sâu. Tôi hi vọng nó lắng đọng. Môi-se, tiên tri vĩ đại nhất đã từng sống, ngoài Chúa Jêsus Christ. Không hề có người nào mà Đức Chúa Trời đã từng phán với, giống như Ngài đã phán với Môi-se, ngoài Đấng Christ. Ngài phán, “Nếu có một người thiêng liêng, hay là tiên tri, ở giữa các người, Ta sẽ tỏ cho người những Khải tượng và bày tỏ chính Ta cho người. Nhưng không phải Môi-se tôi tỏ Ta; Ta phán miệng đối miệng với người.” Đúng thế.

⁷⁸ Môi-se, con người đáng tôn quý này. Ngay khi ông trải qua kinh nghiệm đó, ông đã thấy tất cả những đốc công kia chết, ông biết mọi sự đã chấm dứt mãi mãi lúc ấy. Tất cả những người kia đã điều khiển họ, và đánh đập họ, và quất vào mông họ, đã xong đời. Ông giơ tay lên và hát trong Thánh Linh. Ô, chao ôi!

⁷⁹ Không bao giờ được làm hình bóng, và sẽ không, cho tới khi chúng ta đi vào miền Vinh hiển ở trên kia. Khi sự hoàn tất được thực hiện ở đó, ông đã hát trong Thánh Linh. Và khi chúng ta được cứu chuộc trong thân thể...

⁸⁰ Đó là một hình bóng của Đức Thánh Linh đến ở lễ Ngũ tuần, khi chúng ta vượt qua biển. Đó là một hình bóng về lễ Ngũ tuần. Và Môi-se, trong tiên-...trong hình bóng sau đó ở đó, khi ông đi qua điều đó, ông đã hát trong Thánh Linh. Nó đến vào Ngày lễ Ngũ tuần. Và khi thân thể hoàn hảo, được cứu chuộc...Bây giờ linh hồn chúng ta được cứu chuộc hoàn hảo, đúng, “không thể hư mất; có Sự sống Đời đời.” Thật Kinh Thánh nói vậy!

⁸¹ Ô, tôi cảm thấy dễ chịu. Để ý nguyên do. Bởi vì tôi biết ấy là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Cứ neo chặt linh hồn tôi ở đó, và bước đi, và nói, “Hỡi Sa-tan, cứ rít lên tất cả những gì ngươi muốn, với ta. Đừng quấy rầy ta, vì ta biết Đấng ta đã tin, và ta tin chắc Ngài có thể giữ điều mà ta đã giao phó cho Ngài đến Ngày ấy.” A-men.

⁸² Những gì chúng ta cần tối nay là một sự phục hưng Billy Sunday, tốt đẹp, cổ điển, bị tan vỡ, ngợi khen, là thứ chúng ta cần quanh Louisville đây. Đúng thế, cần một cuộc phục hưng ngũ tuần tốt đẹp, điển hình thuở xưa, do Đức Chúa Trời sai đến. Vâng, thưa quý vị.

⁸³ Để ý, thế thì, khi thân thể chúng ta được cứu chuộc...Mà, giờ đây chúng ta có được sự chữa lành Thiêng liêng, như một cái bóng.

⁸⁴ Như đó là hình bóng của lễ Ngũ tuần, hãy nhìn những gì họ đã làm trong thời gian bóng tối, về sự cứu rỗi. Hãy nhìn cách họ bước đi trước Chúa, “Dập tắt ngọn...lưỡi gươm và như vậy... của lửa, và thoát khỏi lưỡi gươm,” tất cả những điều này mà họ đã làm, “ra khỏi lò lửa hực; bịt mồm sư tử, và mọi thứ,” bởi hình bóng, ha-lê-lu-gia, bởi hình bóng của Ngũ Tuần.

⁸⁵ Bây giờ chúng ta có sự cứu chuộc hoàn toàn qua Huyết của Đấng Christ. Thế thì họ không thể có sự cứu chuộc hoàn hảo, bởi vì nó ở dưới huyết bò đực và dê, và nó sẽ không cất đi tội lỗi; nó chỉ che đậy tội lỗi. Nhưng khi Huyết Chúa Jêsus đổ ra, Huyết công bình thánh khiết nhất, tội lỗi không còn được che phủ nữa; họ đã tách ra và đã xong, và người tin đi vào trong Sự Hiện diện của Đấng Tạo Dựng mình. Ha-lê-lu-gia!

⁸⁶ Nếu họ đã làm điều đó thì, cái bóng ở đó, của Mô-i-se đang hát trong Thánh Linh; thế thì, trong Khải Huyền, những người đã có được sự cứu chuộc hoàn toàn về thân thể, đứng trên biển lưu ly và hát lại bài hát của Mô-i-se, trong Sách Khải Huyền.

⁸⁷ Nói về một—một buổi nhóm Đức Thánh Linh chẳng? Họ đã có nó khi họ đến trên bờ sông đó. Hãy nghe, thưa các chị. Mi-ri-am nhỏ bé đáng kính, nữ tiên tri, chị của Mô-i-se, một nữ tiên tri, nàng đã quá xúc động đến nỗi chụp lấy cái trống cơm và chạy xuống bờ sông, vừa chạy vừa đánh trống cơm này, và nhảy múa trong Thánh Linh. Không chỉ thế thôi, nhưng hết thầy con gái Y-sơ-ra-ên đi theo nàng, nhảy múa trong Thánh Linh. Nếu đó không phải là Đức Thánh Linh giáng xuống, thì tôi chưa hề thấy lần nào. Ồ, dĩ nhiên, họ, tất cả họ những dân quan liêu nghi thức, làm ra vẻ đáng giá có thể nhìn qua ống nhòm và thấy điều đó, họ ắt nói, “Sự cuồng tín.” Đúng. Nhưng đó là Đức Chúa Trời. Đúng!

88 Những người được coi trọng xem thường, những gì Đức Chúa Trời đã ban phước, ngày nay. Đúng!

89 Làm tôi nhớ đến một câu chuyện. Một người nọ có một trang trại to lớn đẹp đẽ. Anh ta đã xây dựng những nhà kho to lớn, đẹp đẽ, trang nghiêm và cổ điển như có thể được, nhưng anh ta quá lười để làm nông. Được rồi. Có một người nông dân khác sống gần anh ta; ông ấy không có nhiều nhà kho nhưng ông ấy thực sự là một nông dân, và năm đó ông ấy đã để rất nhiều lương thực tốt trong nhà kho đó. Và hai con bê con được sinh ra, một con ở chuồng này và một con ở chuồng kia. Khi mùa xuân đến, họ lừa những bê con ra khỏi chuồng.

90 Con bê nhỏ ở đằng kia, đã được cho ăn rất tốt, chao ôi, khi cơn gió đó bắt đầu ập vào nó, ồ, chao ôi, nó đá gót chân, và bỏ đi, cố gắng hết sức có thể; nó khịt mũi, và nhảy lên một cái, và nhảy, và cứ như thế.

91 Và rồi người nông dân kia mang con bê của mình ra đó, ở đằng kia. Nó có—nó không có gì để ăn ngoài cỏ dại; quá lười làm nông, quá lười đến nỗi không có gì để ăn.

92 Nhắc tôi nhớ đến một số mục sư này. Đúng! Đúng! Quá lười biếng! Nó quá tầm thường. Và chỉ những cái nhà kho cao trọng là tất cả những gì anh em có. Hãy đặt một số Lương thực vào đó cho con bê! Đúng. Đúng. Phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, rao giảng bằng quyền năng, điều đó sẽ thiêu đốt họ. Đúng thế. Nhưng đó là những gì họ cần, là một số thiêu đốt điển hình thuở xưa tốt đẹp; những gì hội thánh cần, những gì các thuộc viên cần. Để ý.

93 Và con bê già này đã bị suy nhược. Anh chàng bé nhỏ, tội nghiệp này từ chuồng súc vật đi ra, quá ốm yếu nó hầu như không thể bước đi. Và nó nhìn xuống qua kẽ vách, và nhìn sang bên kia.

94 Và nó thấy con bê kia cứ khịt mũi. Nó mập mạp béo tròn. Nó cảm thấy tốt. Nó đã ăn suốt cả mùa đông.

95 Và con bê nhỏ, đói khát đó nhìn qua, nói, “Sự cuồng tín như vậy!” Chao ôi! Chắc chắn, nó quá gầy gò đến nỗi không thể nghĩ được điều gì khác.

⁹⁶ Nhưng, tôi nói cho anh chị em biết, khi con bê đó được vỗ béo, suốt mùa đông, thừa anh em, nó biết nó ở đâu. Nó đang có một thì giờ tốt đẹp khi cơn gió ấm áp ấy bắt đầu thổi trên nó.

⁹⁷ Và bất kỳ người nào được sinh ra bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, họ sẽ gọi người đó là kẻ cuồng tín hay bất cứ điều gì khác. Nhưng khi mùa xuân, ấm áp đó, gió Đức Thánh Linh bắt đầu đến giống như Nó đã xảy ra vào Ngày lễ Ngũ Tuần, điều gì đó sắp diễn ra. Phải. Những cơn gió ấm áp bắt đầu thổi; thừa anh em, tất cả anh em đều được vỗ béo nhờ Phúc âm, hoàn toàn tròn trịa và cảm thấy dễ chịu. Hãy đá tung lên và tận hưởng thời gian tốt đẹp.

⁹⁸ Đó là cách Mi-ri-am và họ đã làm. Hãy nhìn lại và thấy hết thấy những điều cũ mà họ đã từng làm, hết thấy đều đã chết và biến mất. Họ đã thấy Đức Chúa Trời chấp nhận huyết; đã thấy quyền năng chữa lành Thiêng liêng của Ngài, đang đứng giữa họ; đi qua Biển Đỏ, và được báp-têm bằng Thánh Linh; đi về phía bên kia, chỉ có một khoảng thời gian vui vẻ. Họ không quan tâm đến những gì...tất cả các tổ chức đều nghĩ về nó. A-men.

⁹⁹ Thật là một hình bóng hoàn hảo ngày nay, về người tin dám bước ra.

¹⁰⁰ Đức Chúa Trời hứa rằng Ngài sẽ cung ứng mọi nhu cầu của họ. Ngài hứa Ngài sẽ cung ứng mọi nhu cầu của chúng ta. Ngài không bao giờ bảo họ, “Ta sẽ làm một con đường chữa lành; Ta sẽ làm một con đường về *điều này*; Ta sẽ làm một con đường về *điều kia*.” Ngài phán, “Ta sẽ ở cùng các ngươi!” Ha-lê-lu-gia!

¹⁰¹ Đó là những gì Ngài đã phán với chúng ta. “Ta sẽ ở cùng các ngươi, ở ngay trong các ngươi, cho đến tận thế.” Đó là tất cả điều tôi phải nói. Anh em không phải tranh cãi về *điều này*, *điều kia*, hay *điều nọ*. Nếu Ngài ở đây, điều đó làm tôi thỏa lòng; Sự chữa lành Thiêng liêng ở đây, Quyền năng ở đây. Mọi việc Ngài đã có ở đó, Ngài hiện có bây giờ, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Vì vậy, anh em có thể lấy hệ thống thần học và chết chìm với nó. Thừa anh em, tôi tin Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi; phán, “Ta sẽ ở cùng các ngươi, ở ngay trong các ngươi, cho đến tận thế.” Vâng.

102 Và ở đó họ đã đi ra, và Ngài đã ở với họ. Bây giờ người ấy nói... Ồ, họ đội một giỏ bánh mì nhỏ trên đầu; nó đã ăn hết và biến mất. Không có cái nào cả. Họ đi ngủ, đêm đó hơi đói. Nhưng sáng hôm sau khi họ thức dậy, có bánh nằm đầy trên đất.

103 Đó là cách Đức Chúa Trời làm các sự việc; để cho anh em đến ngay tới phút cuối cùng, rồi tỏ cho anh em thấy những gì Ngài có thể làm về điều đó. Đúng thế. Ngài thích làm điều đó. Ngài thích làm vậy. Ngài thích làm dân sự Ngài ngạc nhiên.

104 Đàn ông các anh thích làm cho vợ mình như thế. Chờ cho tới sinh nhật của nàng, cứ để cho nàng ngạc nhiên, vì anh em yêu nàng.

105 Đó là lý do Đức Chúa Trời để cho chúng ta đôi khi đến đường cùng, bởi vì Ngài yêu thương chúng ta và muốn chúng tỏ sự siêu nhiên của Ngài và quyền năng của Ngài. Bởi vì Ngài yêu thương chúng ta, nên đó là lý do Ngài làm điều đó. Đúng. Ngài thật sự để cho chúng ta đi xuống tới chỗ chúng ta gần như sẵn sàng để làm bước cuối cùng, thì Ngài bước vào xuất hiện.

106 Ngài để dân Do Thái bước đi ngay trong lò lửa hực, nhưng có một Người thứ tư đang đứng ở đó với cái quạt, quạt cho nó tắt đi. Hiểu không? Ngài luôn ở đó. Ngài không bao giờ lia khỏi. Ngài luôn ở gần. “Thiên sứ của Chúa đóng trại chung quanh những kẻ kính sợ Ngài.”

107 Ở đó, đêm ấy, họ nhặt bánh đó sáng hôm sau. Tôi có thể thấy những người Y-sơ-ra-ên đó vừa đi qua Biển Đỏ; vừa được chuộc bằng huyết; đã thấy Quyền năng chữa lành của Đức Chúa Trời, hay là Quyền năng phép lạ đang đứng giữa Đức Chúa Trời...và giữa Y-sơ-ra-ên và Ê-díp-tô; và đã nhận chìm kẻ thù phía sau đó.

108 Như căn bệnh ung thư cũ đã vĩnh viễn biến mất, chứng mù đã biến mất, chứng điếc đã biến mất, bệnh tiểu đường đã biến mất, mọi thứ đã được chìm đắm trong Huyết của Chúa Jêsus Christ. Anh em cảm thấy thế nào? Chao ôi!

109 Đi bộ xuống phố, và một số người chỉ trích nói, “Này chờ một tí! Anh tin chắc điều đó à?”

“Đừng nói chuyện với tôi.” A-men. Ồ, chao ôi!

110 Tôi có thể thấy họ ở ngoài đó, chỉ nhóm lại và tụ họp lại, và ăn uống, và có một thì giờ vinh hiển. Thật giống như một buổi nhóm Đức Thánh Linh, điển hình thuở xưa. Ở đây Thánh Linh của Đức Chúa Trời sẽ đến di chuyển trên thánh đồ nhỏ bé nào đó, người đó sẽ giơ tay lên; nhận nó vào lòng như thế, và hét lên, “Ngợi khen Chúa!” Chỉ là một buổi nhóm điển hình thuở xưa như thế. Vâng, thưa quý vị. Họ cứ nắm bắt điều đó từ phía này đến phía kia, có một thì giờ tốt đẹp.

111 Bây giờ, bánh đó không bao giờ ngưng. Nó tiếp tục suốt cuộc hành trình, cho họ. Đúng thế. Và là một hình bóng hoàn hảo về Lễ Ngũ tuần trong chúng ta. Đó là trong lãnh vực tự nhiên. Bánh ấy không bao giờ ngưng. Nó vẫn cùng thứ bánh ấy, cho đến khi họ vào miền đất hứa. Đúng thế không? Anh em đọc giả Kinh Thánh biết điều đó. Và rồi khi chúng ta...

112 Hội thánh được khai sanh vào Ngày lễ Ngũ Tuần, khi những người tin ở trên đó. “Và thành linh có một ngọn gió thổi ào ào, đây khắp nhà môn đồ đang ngồi.” Cùng một Đức Thánh Linh đã giáng xuống lúc đó, bây giờ cũng giáng xuống. Nó sẽ tiếp tục từ lúc đó cho đến tận cùng thời gian. Nó sẽ tiếp tục luôn. Nó là bánh của chúng ta. Họ được nuôi bằng bánh tự nhiên; chúng ta được nuôi bằng bánh thuộc linh.

113 Chúa Jêsus phán, “Ta là Bánh Sự sống đến từ Đức Chúa Trời, ở trên Trời xuống.”

114 Họ nói, “Tổ phụ chúng tôi đã ăn ma-na trong đồng vắng, suốt bốn mươi năm.”

Ngài phán, “Họ, mọi người, đã chết.” Vâng, thưa quý vị.

115 “Nhưng người nào ăn thịt Ta và uống Huyết Ta, thì có Sự sống Đời đời, và Ta sẽ làm cho người đó sống lại trong những ngày sau rốt. Ta là Bánh Sự sống từ Đức Chúa Trời, từ trên Trời xuống. Nếu người nào ăn Bánh này, người ấy sẽ không bao giờ chết.” Anh chị em đây. Họ là người xác thịt; chúng ta là người thuộc linh. Ô, tôi không muốn đổi chác nó cho điều gì cả. Tuyệt vời!

116 “Ồ,” các bạn nói, “Anh Branham, tất cả chúng tôi đều biết anh là người cuồng tín.”Ồ, tôi cũng biết vậy. Tôi là một người ngu dại cho Đấng Christ. Các bạn ngu dại cho ai? Các bạn có thể người

ngu đại của ma quỷ. Được rồi. Vì vậy, tôi thà trở thành kẻ ngu đại vì Đấng Christ, còn các bạn thì sao? Được rồi.

117 Để ý, đây là điều khác về ma-na đó. Khi họ bắt đầu ném thử nó, họ nói, “Nó có vị như mật ong.” Vâng, nó thật ngọt. Tôi chỉ có thể thấy họ những vị thánh đồ xưa đang chép môi và ăn hết. Nó rất ngon.

118 Anh chị em đã bao giờ ném điều *Này* chưa? Điều *Này* cũng tốt. Nói, “Hãy ném thử mà xem, Chúa tốt lành dường bao. Nó có vị như mật ong trong đá.” Tôi thường đưa ra nhận xét này, nhiều lần. Rằng, khi Đa-vít xưa, người đã nói trong Thi thiên của mình, nói, “Nó ném giống như mật ong trong đá.”

119 Đa-vít, là người chăn chiên, ông có một cái túi nhỏ, họ mang theo bên hông, và họ luôn đựng mật ong trong đó. Những người chăn chiên xưa vẫn làm vậy, cho đến nay, ở xứ—ở xứ Palestine. Và khi chiên của—của họ bị đau, thì, anh em biết việc trước tiên, người ấy đưa tay xuống và sẽ lấy một ít mật ong này, và người ấy sẽ lấy nó và chà nó trên tảng đá, một tảng đá vôi. Và chiên thích mật ong đó, vì thế nó liếm hết mật ong trên đá ấy. Và có điều gì đó về đá vôi có thể chữa lành những con chiên bị đau.

120 Và tôi nói với anh chị em, chúng ta có cả một cái túi đựng đầy mật ong ở đây tối nay, và chúng ta sẽ đặt nó trên Vàng Đá, Chúa Cứu Thế Jêsus. Còn chiên ốm đi đến liếm, anh em chắc chắn sẽ khỏi bệnh. Đúng vậy, cứ liếm, liếm, liếm. Và trong khi liếm mật, ồ, anh em chắc chắn có được một ít đá vôi. Điều đó thật chắc chắn như bất cứ điều gì. Bây giờ, chúng ta sẽ không đặt nó trên hội thánh. Chúng ta sẽ đặt nó trên Đấng Christ, nơi nó thuộc về. Đúng thế. Bởi vì, sự chữa lành thuộc về nơi Đấng Christ, a-men, giống như tất cả ơn phước cứu chuộc khác. Để ý.

121 Và điều khác nữa. Khi điều đó bắt đầu giáng xuống, A-rôn được lệnh đi ra và nhặt nhiều ô-me đầy ma-na.

122 Bây giờ, nếu họ cố giữ lại một ít cho ngày thứ hai, nó sẽ hư thối. Và đó là rất nhiều điều giữa dân sự Đức Thánh Linh tối nay. Anh em đang cố gắng nghĩ, “Ồ, cách đây hai mươi năm, chúng ta đã có một sứ điệp tốt. Chúng ta đã có một—chúng ta đã có một thì giờ tốt đẹp.” Còn tối nay anh chị em có gì? Đó là vấn đề. Họ...

123 Nó đã rơi xuống mỗi đêm. Nó không hề sai một lần, chỉ vào— vào ngày Sa-bát. Đúng thế. Và bây giờ Đức Chúa Trời đã ban nó xuống, mới mẻ, mỗi đêm; mỗi ngày, mỗi giờ, nó đều đến.

124 Để ý, họ giữ lại những ô-me đầy. Ngài phán, “Này, nhìn xem, khi các người vào trong xứ, và con cái các người bắt đầu hỏi về điều này...” Phán, “Mọi thầy tế lễ đi vào hầu việc chức tế lễ, sau khi đã được phép vào nơi Thánh, và vân vân, và được phong chức, một thầy tế lễ, thì người đó có quyền đi vào và nhận đầy miệng bánh ma-na nguyên thủy mà đã rơi xuống lúc ban đầu.” Chính ma-na ban đầu ấy mà đã rơi xuống, họ đã nhặt lấy nó và đặt trong một ô-me, và giữ nó, nó chỉ được dành riêng cho chức thầy tế lễ.

125 Vậy thì anh em nói, “Anh Branham, hình bóng nào cho điều đó ngày hôm nay?”

126 Ồ, chúng ta là chức tế lễ. “Nhưng anh em là chức thầy tế lễ nhà vua, một dân thánh, một dân đặc biệt, dân của lễ thiêng liêng cho Đức Chúa Trời, bông trái của môi miệng xưng sự tạ ơn cho Danh Ngài.” A-men. Thế đấy. Bây giờ, thế thì, vào Ngày Lễ Ngũ tuần, khi Đức Thánh Linh giáng xuống; ma-na của chúng ta.

127 Bây giờ, mọi thầy tế lễ phía sau đó, theo Cựu Ước, khi họ đến làm thầy tế lễ, họ biết rằng họ sẽ được ăn một miệng đầy ma-na nguyên thủy; không phải một số được tạo ra, thứ gì đó do con người tạo ra trông giống như nó. Nhưng họ sẽ nhận được một số ma-na nguyên thủy.

128 Ồ, vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, khi ma-na của chúng ta bắt đầu rơi xuống, Đức Thánh Linh đến như một cơn gió mạnh thổi ào ào. Ở đây có một nhóm người nhỏ bé, trang nghiêm, một trăm hai mươi người, ở trong phòng cao; cửa ra vào đóng lại, cửa sổ đóng lại, ngồi phía sau đó, đang chờ đợi lời hứa. Vâng, họ đã ở với Chúa Jê-sus, chắc chắn. Họ biết quyền năng Ngài, và tất cả điều đó, nhưng họ đang chờ đợi lời hứa.

129 Đó là điều chúng ta muốn có tối nay. Được...Nếu nhóm người này có thể đồng lòng, giống như họ đã xảy ra vào đêm hôm đó, điều tương tự sẽ lặp lại tối nay, ngay tại đây trong tòa nhà này, ở Louisville, Kentucky, điều đó lặp lại vào Ngày Lễ Ngũ Tuần. Đúng

thế. Ồ, tất nhiên, họ cũng có cùng loại người chỉ trích ở đây tại Louisville này như họ đã có ở đó. Nhưng, tất cả họ đều ở một nơi, đồng lòng. Và đột nhiên...

¹³⁰ Có một mục sư đến, và ông ta có một lá thư, và họ đã ký tên và đặt tay phải của sự thông công, và bước vào thông công của hội thánh chẳng? Đó có thể là ngày hôm nay, nhưng đó không phải là lúc đó. Đó là cách người Tin Lành làm điều đó. Người Công giáo bước lên bàn thờ và rước lễ lần đầu; liếm lưỡi, nhận lấy miếng bánh xốt; và linh mục uống rượu. Rồi ông bắt đầu làm lễ.

¹³¹ Nhưng, thưa anh em, “Đến Ngày lễ Ngũ Tuần, môn đồ đồng lòng nhóm họp, tại một chỗ, thì thình lình có tiếng từ Trời đến,” con người không có liên quan gì tới Điều đó, “như tiếng gió thổi ào ào. Nó đầy khắp nhà môn đồ đang ngồi.” Quyền Năng của Đức Chúa Trời đã giáng trên họ! Họ đi ra ngoài đường, hành động như một nhóm người điên; giống như họ đã làm ở dưới đó khi họ đi qua Biển Đỏ. Đúng không? Họ hét lên. Họ hành động kỳ quặc. Họ loạng choạng. Họ lấp bấp đôi môi.

¹³² Họ, ồ, cứ hành động kỳ quặc như thế, anh em...cho đến nỗi mọi người, giáo hội trang nghiêm đó, đứng phía sau và nói, “Những người này say rượu mới.”

¹³³ Ha-lê-lu-gia! Cứ gọi tôi là một “thánh quá máu,” dù sao đi nữa, vậy anh em có thể bắt đầu bây giờ. Được rồi.

¹³⁴ Hãy nhìn xem, họ đầy Rượu mới, đúng thế, Rượu đến từ Đức Chúa Trời, từ Thiên đàng. Anh em có bao giờ thấy người say rượu chưa? Người ấy chỉ yêu tất cả mọi người, anh em thấy đấy. Người ấy không quan tâm. Đó là tình trạng một người khi say trong Thánh Linh. Kinh Thánh nói, “Đừng say rượu mạnh, quá mức, nhưng phải say trong Thánh Linh.” Thánh Linh của Đức Chúa Trời làm cho anh chị em say sưa, anh chị em quên hết kẻ thù của mình, và mọi việc. Mọi người ở trong tình yêu với anh chị em. Người ấy không quan tâm ai đang đứng quanh anh chị em. Anh chị em là người lớn nhất trong nước ngay lúc ấy.

¹³⁵ Tôi không quan tâm liệu người lân cận, ngồi cạnh bạn có đi đến nhà thờ trang nghiêm nào đó hay không; chỉ để Đức Thánh Linh ở trên anh chị em một lần, xem thử điều gì xảy ra. Trở nên

một người say khướt, thật đúng, thật tốt, anh em sẽ thấy điều gì xảy ra. Anh em sẽ nói, “Chị ơi, tôi có Thánh Linh! Chị cũng muốn có Nó!” Đúng thế. Vâng, thưa quý vị, điều gì đó sẽ xảy ra.

¹³⁶ Họ ở đó, tất cả đều say Rượu mới. Và, hãy nghe, một số chị em ở đây, các chị biết Ma-ri đồng trinh được phước đã ở trong đó không? Bây giờ, bà đã đi lên đó. Mẹ của Chúa Jêsus Christ phải đi lên đó và ở trong đám người ấy, quá say về Thánh Linh đến nỗi bà đi loạng choạng giống như người say rượu uyt-xky hay thứ gì đó.

¹³⁷ Và anh chị em nghĩ mình sẽ lên được Thiên đàng bằng cách lên qua nhà thờ và kẹp quyển bài hát dưới cánh tay, và đi qua mỗi sáng Chúa nhật, và chuông vang lên, và ngồi lắng nghe một số bài về...và đi bộ về? Anh chị em sẽ không bao giờ làm điều đó.

¹³⁸ Anh chị em phải đi theo con đường ấy, bởi vì đó là con đường duy nhất Đức Chúa Trời từng đặt ra, và từng có. Và anh chị em sẽ bước đi trong đó, nếu không thì sẽ không ở Đó. Tôi không phải là quan án của anh chị em, nhưng tôi đang giảng Phúc âm. Đó chính xác là Lẽ thật. Người nữ đồng trinh được phước này ở ngay tại đó, hành động thật là ngu ngốc như những người còn lại đã làm, thật say như những người còn lại của họ. Những người nam và người nữ này, mỗi người trong họ, đều đầy dẫy Rượu mới. Nếu Đức Chúa Trời từng thay đổi chương trình đó, xin hãy tra xem Kinh Thánh giúp tôi; nó không có ở đó. Không, thưa quý vị. Nó cứ như vậy cho đến cuối thời đại, cách ấy, thẳng tới sự kết thúc của của Kinh Thánh, và điều đó cũng sẽ giống như vậy khi Chúa Jêsus đến.

¹³⁹ Nhìn xem! Trong khi họ say Rượu mới đó, nhìn xem, chúng ta xem thử Đức Chúa Trời có đặt một ô-me đầy miệng cho hết thấy anh chị không. Được rồi.

¹⁴⁰ Ở đây tất cả họ đang đứng ngoài đó, và một thầy giảng già hèn nhát tên là Phi-e-rơ, hòn “đá nhỏ,” đã quá hoảng sợ về địa vị của mình cho đến nỗi ông đã chối Chúa Jêsus, và bỏ chạy ra và cầu nguyện, và ông đã phải nhóm lại với họ. Đứng trên gốc cây làm bực hay cái gì đó, ông nói, “Ồ, hỡi anh em người Giu-đa, và anh em cư ngụ ở Giê-ru-sa-lem!” Đó là các tiến sĩ, có bằng Thần Đạo.Ồ, nói, “Hỡi các anh em người...và mọi người ở tại Y-sơ-ra-

ên, và cư ngụ tại thành Giê-ru-sa-lem, và vân vân, xin hãy biết rõ điều này. Những người này chẳng phải say, như các người ngờ đâu, vì bây giờ mới là giờ thứ ba ban ngày. Nhưng đây là điều...”

141 Nếu đây không phải là Điều đó, tôi muốn giữ điều này cho đến khi Điều đó đến. Đó là một điều.

142 Ông nói, “Đây là điều mà đã được đấng tiên tri Giô-ên đã nói đến, ‘Sẽ xảy ra trong những ngày sau rốt, Đức Chúa Trời phán, Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi loài xác thịt; con trai và con gái các người sẽ nói tiên tri; và trên các tớ gái và hầu gái của Ta, Ta sẽ đổ Thần Ta, và họ sẽ nói tiên tri; và Ta sẽ làm những dấu lạ trên trời, và dưới đất; và các trụ lửa, và luồng khói, và hơi nước; và nó sẽ xảy ra, trước khi ngày lớn và khủng khiếp của Chúa sẽ đến, hễ ai cầu khẩn Danh Chúa thì sẽ được cứu.’”

143 Đám người tự xưng là thầy tế lễ, đạo đức giả, mặc áo dài đó, nói, “Chúng ta có thể làm gì để được cứu?”

144 Phi-e-rơ nói, “Hãy hối cải, ai nấy trong các người, và phải nhưn Danh Đức Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội mình, và các người sẽ nhận được sự ban cho của Đức Thánh Linh.” Điều đó có bao lâu? “Vì lời hứa thuộc về các người, và con cháu các người, và thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.”

145 Thế thì, mọi người ăn năn và chịu phép báp-têm nhưn Danh Đức Chúa Jêsus Christ, và Đức Chúa Trời ban cho ông phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, không nhận được thứ gì giống như ma-na đầu tiên, nhưng, ông ấy không chỉ được đầy miệng ma-na ban đầu, mà còn được đầy dẫy Đức Thánh Linh ấy trong lòng.

146 Anh em có thể nói, “Giảm bớt một chút.” Tôi biết tôi nói hơi lớn về điều đó, nhưng tôi không thể tránh được. Để ý, hãy xem. Tôi không chửi mắng anh em. Tôi có thể đang phản đối điều đó. Nhưng, ồ, nếu anh em cảm thấy giống như tôi, anh em cũng sẽ lớn tiếng.

147 Để ý, ồ, một tấm lòng đầy ma-na nguyên thủy đã rơi xuống lúc ban đầu; cũng Đức Thánh Linh ấy giáng xuống lúc đó, đang ở đây giờ này. Và Ngài sẽ đi đâu? “Cho các người, cho con cái các người, hết thảy mọi người ở xa,” Louisville, Kentucky, “và bao

nhieu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi, sẽ nhận được chính điều giống như chúng ta đã có ở đây.”

¹⁴⁸ Đó là những gì Ngài đã phán. Đức Chúa Trời đã ban phước cho nó. Người đã giảng điều đó. Đức Thánh Linh mang Nó đến; tôi có Nó; điều đó ổn rồi. A-men. Điều đó, thế là đủ tốt đối với tôi. Tôi tiếp nhận Ngài theo Lời Ngài; Ngài đã làm điều đó. Nếu anh em muốn có Ngài, anh em cũng có thể có Ngài. Đúng thế.

¹⁴⁹ Vậy hãy ra khỏi tình—tình trạng chết, và thức tỉnh, và cứ lay lắc anh em giống như thế và tỉnh thức anh em. Và điều trước tiên, anh em nhìn quanh và mọi việc sẽ trông khác hẳn với anh em. Người mà anh em không muốn nói với, anh em sẽ vội vàng đến với người ấy và nói với người ấy; vâng, thưa quý vị, chỉ phải nói chuyện với anh ấy, thế thôi. Ồ, tất cả những thứ đó, lấy lại những dụng cụ làm lớp cũ, và tất cả những thứ đó...những thứ mà bạn đã mang ra khỏi khách sạn lần đó. Chiếc khăn tắm cũ mà bạn quần quanh bộ đồ ăn bằng bạc mà bạn đã lấy ra khỏi bàn; bạn sẽ nhanh chóng quay lại, để mang nó trở lại. Bạn chắc chắn sẽ làm được. Vâng, thưa quý vị. Nó sẽ làm cho bạn trở thành một tạo vật mới trong Chúa Cứu Thế Jêsus. Bây giờ hãy nhìn Ma-ri. Ồ, chào ôi!

Chúng ta phải nhanh lên. Chúng ta sẽ đi nhanh ngay bây giờ.

¹⁵⁰ Họ đi ở đây, bằng qua đồng vắng bây giờ, sau buổi nhóm điển hình ngày xưa. Bây giờ họ đang trên hành trình của mình. Không lạ sao họ được dẫn dắt ngay thẳng qua Đồng vắng Tội lỗi, đi thẳng tới đồng vắng, thẳng lên vào nguồn—nguồn nước hằng? Anh em có thể hình dung Đức Chúa Trời đem con cái Ngài, ngay sau khi họ được cứu và đẩy dẫy Đức Thánh Linh, đến những nguồn nước hằng chăng? Chắc chắn. Ngài muốn bày tỏ tình yêu của Ngài với họ một lần nữa. Đúng thế. Họ đã lên đó.

¹⁵¹ Anh em biết đấy, khi anh em có được Đức Thánh Linh, anh em sẽ phải đối mặt với rất nhiều trở ngại. “Người công bình gặp nhiều hoạn nạn, nhưng Đức Chúa Trời giải cứu người ra khỏi hết.” Đức Chúa Trời đưa anh em ra ngay, đối diện với nó, để Ngài có thể tỏ cho anh em quyền năng của Ngài và sự nhân từ Ngài.

152 Giống như tôi đã nghe câu chuyện về người chẵn chiên ở Giê-ru-sa-lem, đã đánh gãy chân chiên mình. Họ nói, “Ồ, anh là người chẵn độc ác. Tại sao anh đánh gãy chân chiên?”

153 Nói, “Ồ, nó không hành động giống như nó yêu tôi. Vì thế tôi nghĩ tôi cứ đánh gãy chân nó, để tôi có thể làm cho nó đặc biệt chú ý đến tôi, và rời từ đó trở đi nó yêu mến tôi.”

154 Đôi khi Đức Chúa Trời phải đặt bạn nằm trên giường, với một căn bệnh, mà bác sĩ nói bạn sắp chết. Đức Chúa Trời có thể ban cho anh chị em một sự chữa trị đặc biệt hầu cho anh chị em sẽ yêu Ngài nhiều hơn một chút. Đúng thế.

Một số người đi qua nước, một số đi qua lũ lụt,
 Một số trải qua những thử thách gian khổ,
 nhưng tất cả đều qua Huyết;
 Chúa Jêsus dẫn dắt Hội thánh Ngài.

155 Bây giờ, khi họ ở đó, và nước dâng và họ không thể uống được, Đức Chúa Trời đã sắm sẵn một con đường. Một cây cỏ thụ nhỏ đựng đưa trên bờ sông, Môi-se chỉ cần đốn nó xuống và ném xuống nước, đã thay đổi toàn bộ sự việc; thành nước ngon, ngọt.

156 Vậy thì khi anh chị em đến nhằm một trong những dòng nước dâng, hay điều gì khác giống như thế, có một cây, tối nay, nói về mặt thuộc linh, ở trên đồi Gô-gô-tha, hay là thế gian, tối nay, mà sẽ làm cho ngọt bất cứ dòng nước dâng nào mà anh em có thể bị dẫn dắt. Đúng thế. Đồi Sọ ấy sẽ làm cho ngọt ngào bất cứ kinh nghiệm nào. Nhiều lần chúng ta đi vào những nơi khó khăn, và tự hỏi thế nào. Vì vậy tôi nhắm mắt lại và nghĩ, “Trên đồi Gô-gô-tha nơi xa kia, nơi Đấng Cứu Chuộc tôi đã đổ huyết và chết thay tôi,” thì thử thách của tôi dường như quá nhỏ bé. Tôi chỉ ném nó qua một bên và đi tiếp. Điều đó làm cho nó êm dịu. Nó làm vui vẻ mọi kinh nghiệm mà tôi đã có. Ngài luôn làm êm dịu nó, khi tôi đến với dòng nước Ma-ra của mình.

157 Bây giờ, chúng ta gần như nắm bắt được họ bây giờ qua ở đây trong đồng vắng, sau tất cả những dấu kỳ phép lạ lớn lao đó. Sự phục hưng đã lắng xuống. Và điều trước tiên anh em biết, khi cơn phục hưng lắng xuống, ồ, họ đã quên hết về những phép lạ.

158 Chẳng phải điều đó cũng giống như con người ngày nay sao? Họ quên những gì Đức Chúa Trời đã làm năm ngoái. Những gì Đức Chúa Trời đã làm ở buổi nhóm bên ngoài trường trung học ở đây, anh chị em quên hết về nó. Hiểu không? Những gì Đức Chúa Trời đã làm, chúng ta hoàn toàn quên hết.

159 Bây giờ, hãy để ý, và bởi vì họ bắt đầu tranh cãi với nhau, “Chà, tôi thực sự là, rất cuộc, tôi một người Giám Lý. Giáo hội của chúng tôi là lớn nhất.” “Tôi là tín đồ Báp-tít, và tôi sẽ nói cho anh biết ngay bây giờ, chúng tôi tin vào sự an ninh Đời đời, và chúng tôi đã có Nó. Ha, ha! Rất cuộc, tất cả các bạn đều không hiểu được giáo lý.” Đó là khi anh em lâm hoạn nạn, và nguồn nước của anh em cung ứng bị cắt. Đúng thế. Đúng thế.

160 Đó là khi, sa mạc, khi anh ta sống trong sa mạc, bắt đầu lảm bảm, lảm bảm và phàn nàn. “Ồ, tôi sẽ nói với anh. Tôi sẽ nói cho anh biết, khi vị mục sư già đó còn ở đây, thầy giảng già đó đã giảng về tôn giáo thời xưa như thế, tôi—tôi không biết liệu ông ấy có đúng hay không. Tôi nói anh biết, ông—ông ấy đã làm cho mẹ tôi phát điên, đêm nọ, khi bà về nhà. Và tôi nói anh biết, bà ấy giống như, bị khuấy động.” Lẽ ra bà ấy phải như vậy. Đúng thế. “Ồ, tôi không biết liệu tôi có muốn nghe thêm về Điều đó nữa, hay không.” Và đó là khi nguồn cung cấp nước của bạn bị cắt. Đúng thế. Đó là khi anh em ở trong sa mạc.

161 Họ bắt đầu lảm bảm. Họ nói, “Linh hồn chúng tôi—chúng tôi đã gớm ghê thứ đồ ăn đạm bạc này.” Sau khi họ để lại dưa hành củ kiệu của Ê-díp-tô, và ăn thức ăn của Thiên sứ, mà vẫn phàn nàn. Không giống như hội thánh ngày nay đó sao? Bây giờ tôi đang đi xuống với những người thánh hiện nay, hết thấy anh chị em; vâng, hết thấy anh chị em. Ăn thức ăn của Thiên sứ, và rồi nói, “Tôi muốn chúng ta quay lại xứ Ê-díp-tô, để có được một ít củ kiệu.”

162 “Clayton McMichen và Wildcats của anh ấy sẽ có mặt ở quán bar tối nay. Nếu tôi không gia nhập vào giáo hội cũ đó, tôi có thể đi xuống.” Anh chị em có thể cứ tiếp tục đi. Của cải anh chị em ở đâu, thì lòng của anh chị em cũng ở đó. Anh chị em chưa bao giờ nhận được gì khi anh chị em khởi đầu. Đúng thế. Đúng thế. “Ồ,

tôi thích làm *điều này*, hay làm *điều kia*.” Anh chị em đấy, luôn luôn phân nản.

163 Và họ đã rời bỏ vùng nước bùn xứ Ê-díp-tô, để uống nước tinh khiết từ Vầng Đá Muôn Đời, và đã phân nản về Nó. Họ rời khỏi nơi mà các thầy thuốc vĩ đại, kiêu hãnh của Ê-díp-tô, những người khoe khoang vĩ đại cùng tất cả, để ở với Danh Y Đại tài. Họ lìa khỏi nơi mà họ đã nói, rằng, “Những ngày phép lạ đã qua rồi,” để ở với những người có những dấu kỳ phép lạ đi theo họ, và vẫn lầm bầm. Ô, chao ôi! Vâng, thưa quý vị. Ở dưới đó, dĩ nhiên, những người Ê-díp-tô, họ là những dân Ngoại lạnh lùng, lãnh đạm. Họ không tin vào việc như những phép lạ.

164 Thế rồi, họ ở ngoài đây nơi đã có Trụ Lửa chung quanh họ. Chúng ta có Nó tối nay. Họ ở ngoài đó nơi họ có sự vui mừng trong trại, la hét, những phép lạ được thực hiện, và mọi thứ, và rời phân nản về nó. Đó là lý do nước khô cạn, đó là lý do tại sao họ không có gì để ăn hoặc uống, bởi vì họ lầm bầm.

165 Và đó là vấn đề xảy ra với các giáo hội chung quanh Louisville, tối nay; lầm bầm, phân nản. Ôi chao! Trở lại trong sự cứng lòng. Chính là thế.

166 “Thế thì người này là ai, Môi-se? Tại sao chúng ta lắng nghe, lắng nghe thầy giảng quá máu này, dầu sao đi nữa? Chúng ta đang làm gì ở đây?” Và nước cung ứng của họ bị khô cạn.

167 Tôi nghĩ về Môi-se, con người vĩ đại đó. Ông đã được dạy dỗ về tất cả sự—sự khôn ngoan của người Ê-díp-tô. Chúng ta hãy nhìn xem ông chỉ trong vài phút. Chúng ta hãy nghĩ đến Môi-se, chỉ trong một phút. Hãy nhìn xem con người đó. Ông là...

168 Những người Ê-díp-tô, họ vượt xa chúng ta ngày nay, khi nói đến y khoa của chúng ta. Họ đã vượt xa chúng ta. Nhiều điều họ làm được mà chúng ta không làm được.

169 Và Môi-se đã có đủ mọi phương thuốc. Và khi ông ở ngoài đó, hãy nghĩ xem, Môi-se có khoảng hai triệu người đi với ông. Ông có trẻ em còn nhỏ. Ông có những ông già, bà già. Ông có những người tàn tật, và đui mù. Hàng ngàn đứa trẻ được sanh ra, trong một tuần. Và Môi-se, Bác sĩ Môi-se, đã ở trong đồng vắng với tất cả những người này. Tôi thích nhìn vào tủ thuốc của ông, còn

các bạn? Tôi thích thấy những gì Bác sĩ Mô-i-se đã có trong tủ thuốc của ông. Chúng ta hãy liếc qua tủ thuốc của ông và xem thử ông có gì.

170 “Thưa Mô-i-se, ồ, ông có thứ gì trong đó, Mô-i-se?” Ồ, chúng ta thấy rằng trong suốt bốn mươi năm cuộc hành trình, trên hai triệu đứa trẻ được sanh ra. Đúng thế. “Ông dùng thứ gì vậy, Mô-i-se? Ông đã dùng thứ gì để chữa trị tất cả những vết thương và các thứ bệnh đau và ung thư, và đui mù, và câm điếc? Ồ, họ bảo tôi, rằng khi ông ở ngoài đồng vắng, không có một người nào yếu đuối ở giữa họ.” Này, chẳng phải một vài bác sĩ này muốn nhìn vào đó, cái tủ thuốc đó sao?

171 “Và một điều nữa, Mô-i-se, ông đã rảy thứ gì lên những người đó, cho đến nỗi quần áo của họ cũng không sờn rách? Giày của họ không bao giờ mòn, đi trên những tảng đá đó.” Nếu anh chị em từng ở đó, anh chị em biết sa mạc trông giống thế nào rồi, họ mang đôi giày trong ba ngày đã mòn. Và họ thậm chí mang chúng mà không mòn chút da nào, trong bốn mươi năm. “Hỡi Mô-i-se, cái gì ở trong tủ thuốc ông vậy?”

172 Chúng ta hãy nhìn vào trong đó. Tôi thấy ông, “Có một toa thuốc, ‘Ta là Chúa chữa lành cho các người.’” Thế là xong. A-men.

173 Nói, “Ồ, Mô-i-se ơi, cha tôi đã ở đằng kia, ông ấy bị té và gãy chân. Ông có thứ gì chữa cho cha tôi không?”

174 “Để ta xem nào. ‘Nếu các người vâng theo tiếng Ta, làm tất cả điều Ta truyền, Ta sẽ không để bệnh tật nào trên các người, như người Ê-díp-tô, vì Ta là Chúa đấng chữa lành người.’ Hãy nói với ông ấy điều đó.” Ông ấy đã được lành. A-men. Đúng thế.

“Ồ, ông ấy đau nặng! Đứa con bé bỏng của tôi bị đau bụng, hay viêm phổi, rất nặng! Bác sĩ Mô-i-se, tôi phải làm gì?”

175 “Để ta xem ta có cái gì nào. ‘Ta là Chúa đấng chữa lành các người.’” Thế là xong. A-men. Họ đã đi ra. Đúng rồi. Cứ tiếp tục, vui mừng. Người đó chỉ cần thế thôi, “Ta là Chúa đấng chữa lành các người.”

176 Trong số hơn sáu trăm điều, những lời hứa chắc chắn về sự chữa lành Thiên liêng, chỉ trong Tân Ước, và tuy nhiên chúng

ta vẫn nghi ngờ Đức Chúa Trời, tối nay. Sự Phán Xét sẽ có ý nghĩa gì đối với chúng ta? Phải.

177 “Ta là Chúa đấng chữa lành các người.” Vâng, thưa quý vị. Đó là những gì Mô-i-se có, Bác sĩ Mô-i-se có trong phạm vi của mình, trong tủ của ông...ở tủ thuốc của ông, là đây: “Ta là Chúa đấng chữa lành các người.” Vì thế Ngài chữa lành mọi bệnh tật, và giữ họ hoàn hảo, và mang họ ra khỏi đồng vắng, đi vào miền đất hứa. Ồ, chao ôi!

178 Họ đã để lại tất cả những thầy thuốc khoác lác, to lớn kia, để được ở với Danh Y Đại tài này. Họ đã rời bỏ đám người lạnh lùng, hình thức, và lãnh đạm đó, nói, “Không có chuyện như những phép lạ.” Và ngay tại đây, một Trụ Lửa ở trên họ. Dân sự được chữa lành. Mọi việc, và bất cứ điều gì họ cần, đều được trang bị ngay cho họ, vậy mà họ vẫn phàn nàn khi ra khỏi dòng nước. Nhưng rồi trong ân điển tối thượng của Đức Chúa Trời, trong tất cả điều đó...

179 Giống như anh em ở Louisville tại đây tối nay, ở giữa tất cả những điều này đang kêu la, “Thời kỳ phép lạ đã qua rồi. Hiệp hội Y Khoa đang cố ngăn cản sự Chữa lành thiêng liêng khắp đất nước.” Quý vị sẽ không bao giờ ngăn cản được nó. Quý vị có thể nên dừng lại bây giờ. Quý vị không thể ngăn cản điều đó hơn quý vị có thể ngăn cản mặt trời mọc. Đúng thế.

180 Cách đây vài năm, khi tôi mới bắt đầu ở Jeffersonville, tôi đang rao giảng về sự chữa lành Thiêng liêng. Nó không được biết đến, một cách thực tế, trong nhiều năm. Đó là một việc khó. Nhưng, thưa anh em, tối nay có hàng triệu người, ở khắp mọi nơi, đang kêu khóc. Cố gắng ngăn chặn nó ư? Các bạn không thể. “Ta là Chúa đã trồng nó; Ta sẽ tưới nó, ngày và đêm, trừ phi người nào đó nhổ nó khỏi tay Ta.”

181 Cách đây không lâu, tôi đang ngắm nhìn một số chú chim sẽ nhỏ trên Tượng Nữ thần Tự do. Chúng chỉ đang nằm đó. Những chú chim sẽ nằm khắp nơi, dưới ánh sáng. Và tôi nói, “Điều đó đã làm gì vậy?” với người hướng dẫn.

182 Anh ấy nói, “Chúng đã đập vỡ óc mình, đêm qua, trong cơn bão đó. Người ta đưa đèn vào, và ánh sáng sẽ làm cho chúng an

toàn, nhưng chúng cố làm tắt đèn. Và chúng đập vỡ óc ra, cố làm tắt ngọn đèn.”

183 Tôi nói, “Vinh quang thuộc về Đức Chúa Trời!” Tôi đoán người đó nghĩ tôi bị điên. Tôi nói, “Điều đó làm tôi nhớ đến một số trong những người này đang cố phá vỡ sự chữa lành Thiêng liêng và Quyền năng sống lại của Chúa Jêsus Christ.” Các bạn sẽ đập vỡ sọ mình ra; các bạn sẽ không bao giờ. Chỉ tin nhận nó, và bay an toàn, trong nó. Đúng thế. A-men.

184 “Hãy nói với đá này, hỡi Mô-i-se,” Đức Chúa Trời phán với Mô-i-se, “và nó sẽ văng ra nước, sanh ra nước Ngài.”

185 Cách đây không lâu, tôi nhìn một bức tranh trong viện bảo tàng nào đó, về tảng đá bị đập này. Và nó trông giống như một dòng suối nhỏ xíu tuôn chảy ra, cỡ một cây kim. Tôi nghĩ, “Họa sĩ này thật lố bịch mới nghĩ vậy!” Ồ, thưa anh em, tôi có thể uống thứ nước khô khan đó nếu tôi khát. Vâng, thưa quý vị.

186 Anh em biết những gì Mô-i-se phải uống từ Văng Đá đó không? Ông có trên hai triệu người, ngoài ra còn cả những súc vật. Phải mất khoảng bốn mươi ngàn ga-lông một phút, họ, để— để uống. Ha-lê-lu-gia!

187 Điều đó nhắc tôi nhớ đến người nào đó về niềm tin của họ. Anh em chỉ có đủ niềm tin để đi Trường Chúa nhật vào sáng Chúa nhật, chỉ vỗ nhẹ một chút và làm ướt anh chị em một chút.

188 Tôi thích lăn xả vào Nguồn nơi có những suối nước nóng trào phun, ha-lê-lu-gia, đủ để mang tôi qua cõi Đời đời. Ha-lê-lu-gia! Tôi thích dời ra khỏi nơi ẩm ướt cũ đó; đi qua nơi phun ra dòng nước luôn mọi lúc. Vâng, thưa quý vị.

189 Người ta chỉ có đủ niềm tin để làm cho họ khốn khổ. “Ồ, tôi không thể chịu nổi mười phút. Chà, chào ôi, thầy giảng đó giảng thật dài dòng?” Sự cứu rỗi của anh chị em thật sâu sắc thế nào? Đúng thế.

190 Đi lên vào sáng Chúa nhật, và nói, “Ồ, tôi sẽ đi lên và nghe họ nói điều gì.” Và nhận lấy cái vỗ nhẹ rồi trở về, và đó gần như tất cả những gì anh chị em có.

191 Thưa anh em, tôi nói với anh em, khi Mô-i-se đập Văng Đá ấy, nó văng nước ra cả đồng văng. A-men. Vâng, thưa quý vị. Việc

duy nhất, mọi việc họ cần, là họ chỉ cúi xuống và uống, uống, uống cho tới khi họ thật sự đã no đầy. Tuy nhiên, nước vẫn chảy ra, khoảng bốn mươi ngàn ga-lông mỗi phút. Hãy tính xem, bao nhiêu người, một triệu người, hai triệu người có thể uống, trong một phút; những người đang khát, ngoài những con lạc đà, các loài động vật và những thứ họ có. Và Kinh Thánh nói, “Nước từ đó chảy ra rất nhiều.” Nó chảy ào ào ra, khắp đồng vắng.

Đó là cách Chúa Jêsus Christ ban cho Đức Thánh Linh.

192 Không chỉ một chút, để nói, “Thôi được, tôi nghĩ mình sẽ đi và gia nhập giáo hội.” Ồ, chao ôi! “Ôi, tôi không thể chịu được tiếng ồn đó. Nó khiến tôi rùng mình.” Nếu anh em chết, anh em chết công nếu anh em đến Thiên đàng, bởi vì, thừa anh em, anh em sẽ nghe tiếng ồn ào nào đó khi anh em đến Đó. Kinh Thánh nói họ đang la lớn “ha-lê-lu-gia,” suốt ngày đêm; suốt ngày, vì không có đêm. Đúng thế. Anh em chắc chắn sẽ chết khi anh em đến Thiên đàng, ngày thứ hai trên Đó. Vâng, thưa quý vị. Ồ, anh em chỉ...những gì anh em đã làm, anh em cứ đi và nhận được sự ẩm ướt, một chút.

193 Mời anh em ngồi xuống bên suối nước, và để nó chảy xuống rửa cho sạch anh em vào bên trong...ha-lê-lu-gia, vào ở giữa, và cho đến khi anh em đánh mất chính mình và không biết mình đang ở đâu. [Băng trống—Bt.] Đó là cách anh em muốn có được.

194 Tôi thường nói với chú tôi, bố tôi, “Này bố, con bơi được,” trong cái ao nhỏ này ở đây trên Utica Pike.

195 Một ngày nọ, bố quay lại và ngồi bên cống nước, nói, “Bố muốn xem con bơi.” Cái hồ nhỏ đó gần như sâu chừng đó. Tôi đang đứng trên cái bục. Tôi cởi hết đồ đạc, và ghéech mũi như thế này, rồi nhảy lên nhảy xuống cái bục. Tôi đánh, bùn bay theo cả hai hướng, và tôi bắt đầu làm bùn bắn tung tóe.

Tôi nói, “Con bơi thế nào, Bố?”

196 Nói, “Hãy ra khỏi đó.” Bơi à? Bò trong bùn, mọi lúc.

197 Chúng ta có nhiều thuộc viên giáo hội cũng bò trong bùn. Đúng thế. Đúng thế, những người bò trong bùn. Vâng, thưa quý vị.

198 Một ngày nọ, chú tôi đưa tôi ra thuyền và tôi bắt đầu tập bơi; ở đây trên Sông Ohio, mực nước khoảng sáu mét. Ông vừa lấy mái chèo và hất tôi xuống nước, rồi nói, “Bây giờ thế nào hả?” Amen. Ha-lê-lu-gia! Thế thì, tôi phải bơi hoặc chết đuối. Ồ, chào ôi!

199 Bây giờ cũng có thể làm quen với Nó. Hãy đưa bạn ra vào mạch nước phun, nơi Đức Chúa Trời mở tảng đá trong đồng vắng và đổ nó ra. “Hãy nói với Đá này,” Ngài phán, “và nước sẽ chảy Nó ra.”

200 Có lẽ, thưa các bạn, tối nay, có thể các bạn đang hư mất. Các bạn nên nói với Đá này. Đúng thế.

201 Có lẽ các bạn đã đi khắp nơi. Có lẽ các bạn đã đi nhà thờ, và gia nhập Giám Lý, và gia nhập Báp-tít; và họ nổi điên với bạn, và đi đến Trưởng Lão; và rồi trở lại với Ngũ Tuần, qua Nazarene, xuống Hành hương Thánh. Và các bạn vẫn không có sự hiểu biết.

202 Anh em chỉ nói với Đá này, tối nay. Chỉ...Anh em có đang nói những lời lẽ với Ngài không? Vâng. Ngài phán, “Hãy nói với Đá này, và Ngài sẽ khiến nước Ngài chảy ra.” Nó sẽ chảy ra nước Ngài, nếu anh em cứ...Không phải đánh Ngài nữa. Chỉ nói với Ngài. Chỉ nói với Ngài, những lời thân mật.

203 Có lẽ anh chị em đã tới bác sĩ. Có lẽ anh chị em đã làm mọi thứ mà mình biết cách làm, để cố gắng được khỏe mạnh. Có lẽ anh chị em đã làm, gần như, mọi thứ trong năng lực của mình, và anh chị em không thể khỏe mạnh được. Mọi bác sĩ, mà anh chị em đến qua mọi phòng khám mà anh chị em biết, và bác sĩ nói, “Anh chỉ...Không thể làm được gì cho anh.” Tại sao anh chị em không nói với Đá này, tối nay? Ngài sẽ...Ngài có sông nước Sự sống ở đó cho anh em, ban cho anh em Sự sống dồi dào hơn.

204 Một lần có một người đàn bà trong Kinh Thánh, tên là A-ga. Tôi nghĩ về nàng. Và tôi sắp sửa kết thúc; thời gian. Có một người đàn bà tên A-ga, và nàng có một đứa con nhỏ. Nàng bị đuổi ra ngoài đồng vắng, với một bầu nước nhỏ. Nàng nuôi đứa bé, suốt cả ngày. Nhưng nước hết, khoảng giữa ngày, và đứa trẻ kêu la và khóc. Môi nó khô nứt và lưỡi nó sưng phồng lên. Người mẹ tội nghiệp, thân yêu, nàng có thể làm gì được? Nàng để đứa trẻ đó ở mọi nơi nàng có thể, để đi tìm nước, nhưng không tìm

được nước. Nàng không thể chịu đựng được khi thấy đứa trẻ chết; vì thế nàng đặt đứa trẻ dưới bụi cây, và đi cách xa khoảng bốn mươi dặm.

205 Và nàng quì xuống và nói với Đá này. Khi nàng nói với Đá này, một Thiên sứ phán lại và nói, “Hỡi A-ga, cái gì đang phun trào ở đây kia?”

206 Đó là cả một cái giếng, đầy nước, vẫn đang chảy ra ngày hôm nay. Sau gần bốn nghìn năm, nó vẫn còn hoạt động cho đến ngày nay. Nguồn mà A-ga... ở đó, mà, nó vẫn đang chảy ra ngày nay. Nàng đã nói với Đá ấy, và Đá đem nước đến.

207 Có một số người Hê-bơ-rơ đi vào lò lửa hực, ngày nọ, và họ nói chuyện với Vàng Đá. Và Đá ấy đã ở cùng họ.

208 Lần nọ, có một người đàn bà đến từ Sa-ma-ri. Bà nản lòng. Bà đã phạm tội, và có lẽ, có nhiều nan đề trong cuộc sống. Và bà nản lòng. Bà ấy đến giếng Gia-cốp để cầu nguyện, và sẽ đi về. Bà sẽ đi đến giếng của Gia-cốp, và đi về. Và ngày nọ bà để bình nước xuống, và đứng đó, lòng chán nản. Và Tầng Đá đứng đó, đang đứng bên bà. Bà thưa cùng Đá ấy. Ngài ban cho bà suối phun lớn trong linh hồn bà. Bà chạy vào trong thành. Bà không hề đến mức, nữa. Bà đã có Sự sống. Bà nói, “Hãy đến xem một Người đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm. Ấy chẳng phải là Đấng Christ sao?” Bà nói với Vàng Đá, và Vàng Đá tuôn ra nước của Nó.

209 Có một người đàn bà nhỏ bé đã tốn hết tiền đi các bác sĩ, lang băm, những người đã lấy hết tiền của bà. Không thể ngăn chặn bệnh mất huyết. Có lẽ bà đã thế chấp trang trại của mình, và có thể đã bán nó. Và ngày nọ, bà đang ngồi đan áo, và bà nghe Người nào đó đi dưới đường. Bà nói cùng Đá này. Tầng Đá bèn quay lại và phán, “Ai đã rời đến Ta?” Bệnh ấy liền dứt khi bà nói cùng Đá này. Ngài ban cho bà một suối phun Sự sống, làm ngừng hẳn bệnh băng huyết. Nó cầm lại, nhanh chóng.

210 Có một người ăn mày mù lòa đang đứng bên bức tường thành, ngày nọ, run rẩy vì lạnh. Mọi thứ ông có đã biến mất. Và ông ở đây, và khốn khổ, và nhiều người đi qua. Ông đã nghe Điều gì đó đang đến; nói, “Điều gì vậy?” Và ông ấy đã nói với Đá này.

211 Mặc dù, các thành viên trong giáo hội, ở xung quanh ông, đã cố gắng ngăn cản ông, nói, “Không cần. Ông không thể có được điều đó. Hãy tránh xa. Hãy giữ im lặng.”

212 Nhưng ông kêu to hơn, “Lạy con vua Đa-vít, xin thương xót tôi! Xin thương xót tôi!” Và ông đã nói cùng Đá này, và Đá ban cho ông một suối phun, và mắt ông mở ra.

213 Cũng Vàng Đá trong đồng vắng ấy hiện ở đây ngày hôm nay. Đá ấy làm cho người ta vui mừng.

214 Một ngày nọ, toàn thể Giê-ru-sa-lem đang đứng ra để xem một người chữa lành Thiêng liêng, một thánh quá máu, đi vào thị trấn; với một vài người đang đứng đó, hét hét cỡ, “Hô-sa-na! Hô-sa-na, cho Đấng nhân Danh Chúa mà đến!”

215 Những người tự xưng là thành viên giáo hội mặc áo dài đứng ở đó, với bằng Tiến sĩ Thần Đạo của họ; nói, “Hãy làm cho họ im lặng đi. Chao ôi, họ làm ta ớn lạnh sống lưng, hay là đại loại như vậy. Hãy bảo họ im đi.”

216 Ngài phán, “Nếu họ nín lặng, thì đá sẽ lập tức kêu lên.” Tại sao vậy? Chính Vàng Đá được đẽo từ trên núi, không bởi bàn tay, đang đến, lăn vào thành Giê-ru-sa-lem. Những tảng đá nhỏ đang uống nước từ Nó. “Hãy nói với tảng đá, và Nó sẽ chảy ra nước của Nó.”

217 Nếu các bạn cần sự cứu rỗi tối nay, hãy nói cùng Đá này. Đá sẽ chảy ra nước của Nó. Nếu các bạn là người sa ngã, tối nay; hãy nói cùng Đá, Nó sẽ chảy ra nước của Nó. Nếu các bạn ở đây tối nay, mà không có Đấng Christ; các bạn đã cố đến mọi nhà thờ, trong thành phố, để tìm sự cứu rỗi; hãy nói cùng Đá này, Nó sẽ chảy ra nước của Nó. Anh chị em tin điều đó không? Nếu bạn là người sa sút, đi cách xa Đức Chúa Trời, bạn nghĩ không có cơ hội cho mình; chỉ nói với Vàng Đá, và Nó sẽ mang lại nước của Nó.

218 Các bạn tin điều đó hết lòng không? Các bạn có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ ban điều đó không? Với cả tấm lòng, các bạn tin điều đó không? Ha-lê-lu-gia! Ngài ở đây tối nay.

219 Và nếu các bạn đau ốm, và các bạn đã thử mọi cách trên đời, các bạn đã cố gắng xếp hàng cầu nguyện, và các bạn không thể vào hàng cầu nguyện được; các bạn đã có thể cầu nguyện, và bị

từ chối; các bạn đã tham dự một buổi nhóm, các bạn đã đi đến buổi nhóm khác; các bạn được mục sư xúc dầu; các bạn đi qua hàng người xin cầu nguyện *này*; các bạn ở mọi nơi khác, và các bạn không được chữa lành, tại sao các bạn không nói cùng Đá *này* bây giờ? Ngài sẽ mang nước Ngài đến. Đúng thế. Tại sao các bạn không thử đến với Ngài một lần? Cứ nói với Ngài, ngay giờ *này*, trong khi Ngài đang ở trong tòa nhà *này*.

220 Sự Hiện diện của Ngài ở ngay tại đây giờ *này* để chữa lành mọi người trong các bạn. Tôi tin điều đó, tôi biết điều đó bằng cả tấm lòng. Tôi tin vào...Có một số việc mà tôi không biết, nhưng có một số điều mà tôi biết, và tôi biết rằng Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống, ở ngay đây.

221 Trong khi tôi đang cố gắng kêu gọi sự tin nhận ngay bây giờ, trong lòng tôi, những sự hiện thấy đang lộ ra khắp tòa nhà ngay—ngay bây giờ. Ô, đúng vậy. Quyền năng của Chúa ở ngay đây. Đúng thế. Tôi đã thấy Ngài vận hành ở đây. Nó bắt đầu lộ ra từ chiều kích *này* đến chiều kích khác, ngay giờ *này*; bởi vì có những người đau ở đây, và những lời cầu nguyện của họ là điều khiến làm việc ấy; để xác nhận Lời của Đức Chúa Trời, nói rằng Ngài ở ngay đây để được nói chuyện với, tối nay, cũng Đá ấy đã đứng và đọc biết ý nghĩ của họ. Ngài biết người đàn bà ấy đã ở đâu, mà bị bệnh mất huyết đó, và vân vân. Ngài ở đây giờ *này*. Nếu các bạn nói cùng Ngài, Ngài sẽ mang nước của Ngài đến. Các bạn tin điều đó hết lòng chẳng?

222 Bà nghĩ gì, thưa bà? Với bệnh...Ngay ở giữa đó. Vậy thì, bà không có thể cầu nguyện, phải không? Người phụ nữ với chiếc khăn màu trắng quanh cổ, đang ngồi ngay đó. Bà bị tiểu đường, phải không? Bà không có thể cầu nguyện, phải không? Bà không cần thể cầu nguyện nào cả. Bà có tin điều đó không? Bà nghĩ bà có thể nói chuyện với Đá *này* không? Bà có muốn nói chuyện với Ngài, về bệnh tiểu đường của bà, ngay bây giờ không? Thế thì hãy đứng dậy trên đôi chân của mình. Đúng thế không? Chỉ nói, “Tôi tin nhận Chúa Jêsus Christ bây giờ là đáng chữa lành tôi,” và Đức Chúa Trời sẽ khiến bà khỏe mạnh. Hãy nói cùng Đá *này*. Xin Chúa ban phước cho bà. Được rồi. Hãy đi, và được khỏe mạnh.

223 Bà nghĩ gì về điều đó, bà ngồi kế bên bà ấy, thưa bà? Bà bị giãn tĩnh mạch ở chân, phải không? Đúng thế. Hãy đứng lên tại chỗ. Không phải chông bà đang ngồi bên bà ở đó sao? Đúng thế không? Ông cũng bị tiểu đường, phải không? Đúng thế không? Hãy đặt tay trên vợ ông. Được rồi. Cả hai người từ Illinois đến. Không đúng thế sao? Bây giờ ông bà trở về Illinois, nói cùng Đá này, và bệnh sẽ lìa khỏi ông bà và không bao giờ trở lại nữa. Ha-lê-lu-gia!

224 Tôi biết một điều, rằng Đá ấy ở đây, Vâng Đá Muôn Đời đã bị đập trong đồng vắng. Đúng thế.

225 Cô nghĩ sao về điều đó, cô gái trẻ với những bông hoa trên mũ của cô? Ngồi đó với chứng viêm khớp, cố gắng vượt qua nó. Cô đã quay lại và nhìn lối khác, cô tin hết lòng rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành cô không? Thế thì hãy đứng lên tại chỗ, và giơ chân lên xuống, và nói, “Bệnh viêm khớp đã hết,” và nó đúng vậy. Hãy nói cùng Đá này, và Ngài sẽ mang đến...?...

226 Tôi nói với quý vị, Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời không hề thay đổi. Ngài ở đây để bày tỏ bất cứ điều gì mà...

227 Bà nghĩ gì về điều ấy, bà đang ngồi đó, nói, “ngợi khen Chúa,” với bệnh phụ nữ đó, mặc áo khoác nhỏ, màu xanh lá cây, đang ngồi đó? Thế thì bà tin Đức Chúa Trời chữa lành bà chứ? Hãy đứng lên, chờ một chút; ngồi ngay đó. Bà có tin hết lòng không? Bà bị bệnh phụ nữ. Đó là một áp-xe. Bà có một ống dẫn, loại ống dẫn lưu từ nó. Đúng thế không? Nếu đúng, hãy giơ tay lên. Điều gì khiến tôi nói điều đó? Chính là Đá ấy đang phán với bà. Hãy thưa lại với Ngài, và được khỏe mạnh. Ha-lê-lu-gia!

228 Ôi, Ngài muốn mang đến những sự biểu lộ của Ngài về quyền năng của Ngài biết bao! Và tôi thấy Thiên sứ của Đức Chúa Trời, cũng chính là Trụ Lửa mà đã đi theo dân Y-sơ-ra-ên trong đồng vắng, đang di chuyển khắp tòa nhà này bây giờ.

229 Tôi đang cố xác định vị trí của một người đàn bà. Bà ấy đang cầu nguyện. Bà ấy ở đâu? Ngài đứng đây. Vâng, đó là một quý cô đang đứng ngay đây, người thứ hai đang ngồi. Không, chị ấy... Gần như là một người nam, đang đứng. Chính là người chồng

say rượu mà chị đang cầu nguyện cho. Đúng thế không, thưa chị? Nếu đúng, hãy đứng lên trên đôi chân của mình ngay tại đó. Chẳng phải chị có một người chồng say rượu mà chị đang cầu nguyện sao? Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên. Hãy nói cùng Đá này, và Đức Chúa Trời sẽ đem anh ấy ra khỏi—khỏi sự việc.

²³⁰ Đức Chúa Trời sẽ làm bất cứ điều gì ở đây, nếu anh chị em muốn Ngài làm điều đó. Anh chị em tin điều đó không? Anh chị em nói ra lời với Ngài không? Nếu có, hãy đứng tại chỗ ngay bây giờ và nói với Đá này, và Vâng Đá, sẽ mang đến nước Ngài. Mời anh chị em đứng lên?

²³¹ Ai muốn có sự cứu rỗi của Ngài? Hãy giơ tay lên, nói, “Tôi muốn Ngài ngự vào lòng tôi.” Xin Chúa ban phước cho anh. Xin Chúa ban phước cho chị. Xin Chúa ban phước cho ông. Xin Chúa ban phước cho bà, cho ông, cho chị, và anh chị em. Ồ, chao ôi! Vâng, thưa quý vị.

²³² Bệnh ung thư đã lìa khỏi anh ở đó, anh ơi. Nó đã biến mất. Anh có thể về nhà và được khỏe mạnh giờ này. Ha-lê-lu-gia! Đúng vậy.

²³³ Tất cả những ai muốn được chữa lành, hãy giơ tay lên, nói, “Lạy Chúa, con đang nói với Ngài. Con đang nói với Ngài.” Đúng thế.

²³⁴ Anh ấy đến kìa. Thưa ông, bệnh viêm xoang đã lìa khỏi ông. Ông được tự do. Hãy về nhà; trong Danh Chúa Jêsus Christ, ông được lành.

²³⁵ Bất cứ ai ở đây muốn tìm Ngài bây giờ, hãy giơ tay lên và nói, “Cảm ơn Ngài, Chúa ôi, vì đã chữa lành cho con. Con đang nói với Ngài, như Danh Chúa Jêsus Christ, rằng Ngài chữa lành con.”

²³⁶ Ôi Chúa, của sự thương xót, xin ban quyền năng Ngài tối nay, với sự xúc dầu của Đức Thánh Linh, trong khi Ngài đang ở trong tòa nhà này bây giờ, để quét qua hội chúng này. Và xin Đức Thánh Linh thi hành mọi phép lạ. Xin cho không có người nào đau ốm hay què quặt rời khỏi tòa nhà này tối nay. Xin Ngài chữa lành mọi người, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

SỰ CỨU CHUỘC TRONG SỰ TRỌN VẸN, TRONG VUI MỪNG VIE54-0330

(Redemption In Completeness, In Joy)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Ba, ngày 30 tháng Ba, năm 1954, tại Nhà thờ Cảnh Cửa Mở Rộng ở Louisville, Kentucky, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org